

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd Raffles
De groote Onbekende.

No. 427

Phileas Baxter op het oorlogspad

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

PHILIAS BAXTER OP HET OORLOGSPAD.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Scotland Yard houdt krijgsraad.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 298
Wie is de Misdadiger?	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het was omstreeks tien uur in den morgen toen driftig en aanhoudend de telefoonschel ging in het particuliere vertrek van James Sullivan, een der beste detectives van Scotland Yard, welk vertrek vooraan in het sombere, oude, grijze gebouw was gelegen, het centrum van de Londensche politiemacht, en waarvan de twee vensters uitzagen op Downing Street.

Sullivan zat voor zijn schrijftafel, over een lijvig rapport gebogen, met het hoofd in de handen gesteund.

Hij was een breed geschouderd man van middelbare lengte, en die blijkbaar beschikte over groote lichaamskracht.

Zijn donkere oogen schitterden van vernuft, en hadden die eigenaardige doordringende uitdrukking van lieden van wier scherpzinnigheid steeds het uiterste gevergd werd.

Het kortgeknipte zwarte haar bedekte een laag, maar zeer ontwikkeld voorhoofd, en het geheele

gelaat met de breede kaken en den rechten neus, de zware wenkbrauwen en den krachtig geteekenden mond getuigde van stoutmoedigheid en wilskracht.

Nog steeds lezende greep hij met de eene hand het telefoontoestel, en luisterde.

Toen zeide hij:

— Ik kom dadelijk, Chef! Ja, ik zal Miss Evans medebrengen! Mortimer? Ja, hij moet in het gebouw zijn. Ik zal hem laten waarschuwen.

Hij legde het toestel weder op den haak, en mompelde schouderophalend:

— Wat wil hij van ons? Zou het alweder zijn... om „hem”?

Hij schoof het rapport in een lade, stond op, en verliet zijn werkkamer.

Hij liep een tamelijk lange, sombere gang ten einde, die zomer en winter verlicht moest worden, en trad toen een andere kamer binnen, waar hij een knap jong meisje aantrof met ka-

stanjebruin haar, niet veel ouder dan 20 jaar, met een fijn, regelmatig gelaat, dat van stoutmoedigheid en groot verstand getuigde.

Dat was Dorrit Evans, een leerlinge van Sullivan, en een vrouwelijke detective, die het reeds tot een zekere hoogte had gebracht, en een werkzaam aandeel had gehad in de arrestatie van een half dozijn beruchte hoteldieven.

Zij was zeer eenvoudig gekleed in een wollen rok, die haar tot even over de knieën reikte, stevige zwarte laarzen met lage hakken, en een eenvoudige witte blouse.

Zij droeg het haar in den nek afgeknipt, ten einde het, bij voorkomende gevallen, des te gemakkelijker onder een pruik te kunnen verbergen.

Zij las juist de „Times,” maar wierp het blad neder, toen zij haar leermeester zag, en vroeg opgewekt:

— Iets nieuws, Sullivan?

— Ik kan je niets mededeelen, Dorrit — het nieuws moet van den Chef komen — hij heeft mij verzocht, met jou en Mortimer aanstonds bij hem te komen.

— Lieve hemel — hij zal toch niet weer willen „vergaderen”? Daar is onze halve dag ineen gemoeid, en ik ben juist bezig met die berooving in Piccadilly!

— Wij zullen wel zien wat het is! Weet je ook waar Mortimer zit?

— Daar ben ik al! klonk een stem, en door de deur, welke Sullivan had opengelaten, trad een lang en mager man binnen met een scherp geteekend gelaat, doordringende grijze oogen en een zeer hoog voorhoofd, dat onmerkbaar overging in den gladden, van haar bijna geheel ontblooten, schedel.

Mortimer was op dat oogenblik bij de vijftig jaar, en een van de beste speurders, welke Scotland Yard ooit heeft bezeten.

Zelfs Sullivan erkende in hem zijn meester, en ging gaarne bij hem te rade, wanneer het de oplossing van een of ander duister misdrijf gold.

Door zich voortdurend te oefenen en zooveel mogelijk aan sport te doen, had Mortimer zijn lichaam lenig en sterk weten te houden, en hij heette dan ook onvermoeibaar te zijn, waar het de achtervolging van voortvluchtige misdadigers betrof.

Van hem ging het verhaal, dat hij eens, op

het spoor van een internationalen gauwdief, in 38 en een halven dag de geheele wereld was rondgereisd, daarbij van 20 vervoermiddelen had gebruik gemaakt, en zijn man ten slotte op het perron van het Victoria Station — hetzelfde station vanwaar hij vertrokken was — had weten te arresteeren.

Mortimer had Dorrit Evans vriendelijk toegesnakt, en zijn collega de hand toegestoken, en zeide nu:

— Er schijnt iets aan de hand te zijn — er wordt druk heen en weer geloopt op de eerste verdieping in de buurt van Baxter's kamer! Heeft de Chef een slechten nacht doorgebracht? Heeft hij van den Grooten Onbekende gedroomd?

— Dat weet ik niet, Mortimer, maar wij zullen het spoedig genoeg hooren, want wij zijn uitgenoodigd, zoo spoedig mogelijk bij hem te komen!

— Laten we dan maar aanstonds door den zuren appel heenbijten! stelde Dorrit Evans lachend voor. Maar ik wil bekennen dat het niet het aangenaamste gedeelte van mijn werk is, een bespreking met den hoofdinspecteur te moeten voeren!

— Dat weet de hemel! bromde Mortimer voor zich heen. Hoe men er ooit toe gekomen is, dien braven man tot hoofdinspecteur van politie te promoveeren, dat is voor mij steeds een geheim gebleven! En laten wij nu maar gaan.

Het drietal verliet het vertrek, daalde een trap af, en stond even later in het groote werkvertrek van Phileas Baxter, den hoofdinspecteur van politie.

De machtige man zat achter zijn geweldig groot, met papieren overdekt schrijfbureau — zwaar gebouwd, met een breed, opgezet gelaat, dat thans rood scheen van opwinding, rosblond haar, en een vollen baard, waarop hij zeer trots was, en dien hij met de grootste zorg onderhield.

Zijn waterblauwe oogen, groot en een weinig uitpuilend, moesten als hij las, de hulp te baat nemen van een lofgnet, en op dit oogenblik speelde hij zenuwachtig met dat voorwerp.

Baxter was gewend groote, zware sigaren te rooken — „om zijn zenuwen te kalmeeren”,

zooals hij verzekerde, en hij zoog thans met woede op een van zijn havannas, en blies dikke rookwolken voor zich uit.

Hij was niet alleen in het vertrek.

In een hoek, voor een kleinere schrijftafel zat zijn particuliere secretaris, Marholm geheeten, een oud, mager mannetje met een spitsen neus, dunne lippen, en ver uitspringende jukbeenderen, zoodat hij er wel wat uitzag als een roofvogel.

Eigenlijk gezegd was de hoofdinspecteur een weinig bang voor zijn secretaris, want hij vreesde diens scherpe tong, en toch zou hij zich zeer ongaarne van hem hebben ontdaan, want zijn hulp was hem onontbeerlijk.

Hij had een verbazend sterk geheugen, en kon zich namen en data's van 15 en 20 jaren geleden onmiddellijk te binnen roepen, en gaf Baxter menigen wenk, die naderhand van groote waarde bleek te zijn.

Baxter leunde achterover in zijn gemakkelijken schrijfstool, de beide vuisten steunend op het blad van zijn schrijftafel, en blijkbaar zeer uit zijn humeur.

Zoodra de drie detectives waren binnengetreden, nam hij de sigaar uit zijn mond, en riep op bulderenden toon:

— Dat is weer wat moois, mijne heeren! Dat is weer wat moois! Als dat zoo voortgaat, dan zal er in Londen binnen kort niemand meer zijn die zich in het openbaar met zijn juweelen durft vertoonen!

— Wat is de zaak mijnheer Baxter? vroeg Mortimer zeer kalm.

— Wat de zaak is? Maar dat is waar — gij weet het nog niet! Het is juist daarom dat ik u heb laten roepen! Welnu dan, het paarden halssnoer van Lady Macclesfield is verdwenen!

— Wanneer? vroeg Mortimer, zonder eenige stemverheffing, en zijn kalmté stak zonderling af bij de drift en de opwinding van zijn Chef.

— Dat is niet zeker! In ieder geval vermiste zij het juweel pas ongeveer een kwartier geleden, en zij heeft mij toen aanstonds opgebeld!

— Sporen van een inbraak? vroeg James Sullivan nu.

— Niet in het minst! Zij droeg het collier in haar eigen huis, bij gelegenheid van een intieme partij, zij bergde het zelf weg in een sandelhouten kistje, dat niets anders bevat dan

dat halssnoer, en dat kistje plaatste zij in haar secretaire, die in haar bourdoir staat, vlak naast haar slaapkamer. Toen zij vanmorgen het snoer uit het kistje wilde nemen, om het aan een vriendin te toonen, die bij haar logeerde, en die gevraagd had om het snoer nog eens te mogen zien, was het verdwenen. Maar geen spoor van braak, noch aan het slot van het kistje, noch aan dat van de secretaire.

— Geen enkel spoor? Geen aanwijzing? Verdenkt zij iemand? vroeg Dorrit Evans, die aandachtig had toegeluisterd.

— Of zij iemand verdenkt? Voor den duivel! — Raffles heeft het gedaan! riep Baxter uit, terwijl zijn gelaat vuurrood werd.

— Misschien zou het beter geweest zijn, als gij waart begonnen met ons deze bijzonderheid mede te deelen, die toch niet zonder eenig belang is, Chef! zeide Mortimer langs zijn neus. Zoudt gij het ons niet eens geregeld willen verhalen?

— Je hebt makkelijk praten, Mortimer! Jij hebt mijn temperament niet! barstte de hoofdinspecteur uit. Ik ben buiten mijzelf van woede en drift! Die kerel wordt hoe langer hoe onbeschaamder, en hij maakt ons tot schande van geheel Europa!

— Nu, wat dat laatste betreft, behoeven wij Engelschen ons zelve geen verwijt te maken! merkte Sullivan op. Ik moet John Raffles de eer geven, dat hij de beste detectives van bijna alle andere beschaafde landen eveneens herhaaldelijk bij den neus heeft gehad!

— Dat alles is niet te vergelijken, met wat hij hier te Londen heeft uitgehaald! riep Baxter uit.

— Het verhaal, als ik u verzoeken mag, mijnheer Baxter! hernam Mortimer, die niet spoedig zijn geduld verloor, en zeker niet tegenover zijn Chef, wiens langdradige en verwarde wijze van iets mede te deelen hij reeds jarenlang kende.

— Nu dan, Raffles had in de plaats van het gestolen collier een briefje in het kistje gelegd, waarvan Lady Macclesfield mij telefonisch den inhoud mededeelde, maar dat ik over tien minuten in handen hoop te hebben, want ik heb reeds een agent naar haar huis gezonden. Het briefje bevatte slechts weinige woorden, en luidde ongeveer:

Mylady! Ik heb mij het voorrecht verschaft, u te ontdoen van uw fraai paarlen collier, omdat ik dringend eenig geld noodig heb, teneinde een van mijn beschermelingen in staat te stellen, een voor hem zeer belangrijke studiereis te ondernemen, welke hij zelve onmogelijk had kunnen bekostigen. Ik dank u recht hartelijk voor uw bijdrage, al was zij dan ook onvrijwillig en teeken, met verschuldigde hoogachting,

John Raffles.

Het bleef eenige oogenblikken stil in het vertrek van den Chef.

Toen klonk de stem van Marholm uit zijn hoek, die zeide:

— Dat is juist de manier van schrijven van Raffles! Ik zou u wel een paar dozijn dergelijke briefjes uit het hoofd kunnen citeeren!

Weer bleef het even stil en toen zeide Hortimer:

— Neem mij niet kwalijk dat ik de opmerking maak, mijnheer Baxter, maar ik zou wel eens willen weten, waarom u ons eigenlijk hier heeft laten komen! U denkt toch zeker niet, dat wij in staat zullen zijn, met die gegevens, Raffles te achterhalen? Wij zouden immers even goed kunnen trachten, het mannetje op de maan te grijpen! Ik onderschat mijzelf volstrekt niet, ik weet zeer goed wat ik waard ben, maar nu de zaak achter den rug is, moet ik eerlijk verklaren, geen kans te zien, Lady Macclesfield haar paarlen terug te geven! Laten wij toch niet vergeten, dat wij niet met een gewonen misdadiger te doen hebben! Van de honderd dieven loopen er 99 binnen een maand naar een juwelier, hier of in het buitenland, en bieden die paarlen ten verkoop aan als snoer of wel afzonderlijk. Maar daardoor geven zij ons althans een aanknoopingspunt! Wij hebben althans een kans, dat wij daardoor een spoor van den dief vinden. Raffles echter is niet zoo dom — hij houdt de gestolen juweelen heel rustig jaren onder zijn beschikking, verandert er een weinig aan, en laat ze dan verkoopen door vertrouwde helpers, die volstrekt niet weten wie hij eigenlijk is. Hoe wilt gij dan op die wijze door middel van de juweliers een spoor van hem vinden?

Baxter maakte een gebaar van ongeduld, en riep toornig uit:

— Gij moogt zeggen wat gij wilt, maar dit kan niet zoo blijven voortduren! Wij moeten tot iederen prijs een einde maken aan het optreden van dien man! Hij bestaat — hij is van vleesch en bloed — dat weten wij, want hij is reeds enkele malen in hechtenis geweest, en als wij te doen hadden gehad met minder ezelachtige bewakers, dan zou hij thans reeds jaren in de gevangenis zitten!

— Pardon dat ik u nogmaals in de rede val, mijnheer Baxter, maar ik moet het nu toch voor onze agenten en rechercheurs opnemen! zeide Sullivan. Gij verliest nog altijd te zeer uit het oog, dat men Raffles onmogelijk kan vergelijken met gewone misdadigers. Gij wilt niet zien dat hij beschikt over middelen, die niet ten dienste staan aan andere inbrekers en dieven, zelfs niet de bekwaamste van hen! Raffles zou Houdini, den boeienkoning, gerust 75 punten op de honderd kunnen voorgeven, en het dan nog glansrijk van hem winnen! Ik heb het toch met eigen oogen gezien, hoe hij glimlachend, opgeendrie passen van mij verwijderd, zich bevrijdde van de stalen handboeien, die ik zelf hem had aangelegd! Gij herinnert u toch zeker wel, dat hij is weten te ontsnappen uit de politieauto, waarin hij, geboeid en wel, met vijf agenten gezeten was?

— Dat is het juist wat ik u kwalijk neem! riep Baxter woedend uit. Als een gewone politieauto niet voldoende is, dan had gij een pantserauto moeten nemen, een tank, een looden kist, dichtgesoldeerd — wat weet ik!

— Gij laat u door uw drift verleiden tot het praten van — hm — laten wij zeggen, tot het zeggen van dingen, die den toets der redelijkheid niet kunnen doorstaan! zeide Mortimer bedaard. Wij hebben ons nu eenmaal te houden aan de voorschriften, en die zeggen, dat een arrestant in de politieauto vervoerd moet worden, of, als die niet te krijgen is, in een gewone huurauto. Welnu, dat laatste is ook eens geschied, de auto was gesloten, Raffles was geboeid, er zaten drie stevig gebouwde mannen met hem in het voertuig — en Raffles maakte zich vrij, bedwelmde er een, sloeg den ander neder, en voor de derde zijn revolver had kunnen trekken, had hij bliksemsnel het portier geopend en was verdwenen!

— Gij doet beter mij niet aan die verdwij-

ningen te herinneren, Mortimer! hernam Baxter op schorren toon, terwijl hij zijn voorhoofd met zijn zakdoek afwischte. Die ontsnappingen hebben mij zeer ernstige vermaningen van hooger hand op den hals gehaald. Ik kan gerust zeggen dat Raffles altijd een struikelblok is geweest op den weg mijner promotie!

De detectives wisselden onder elkander een steelschen blik, maar zij deden er het zwijgen toe.

Toen begon Mortimer weder:

— Ik geloof dat het beter is, als wij maar weer aan ons werk gaan, mijnheer Baxter! Werkelijk, wij verzuimen slechts onzen tijd, door hier te praten over zaken, die niet meer ongedaan zijn te maken!

Baxter had een scherp antwoord op de lippen, maar hij weerhield dit, om dat juist de telefoon op zijn schrijftafel overging.

Hij nam het toestel van den haak, en terwijl hij luisterde, met een uitdrukking van onderdanigheid op zijn gezicht, werd zijn kleur nog een weinig rooder.

Hij stamelde iets, wat niet goed te verstaan was, legde het toestel weg, liet zich met een gebaar van wanhoop achter in zijn stoel vallen, en staarde, het hoofd op de borst gezonken, voor zich uit.

Naar het scheen had hij de tegenwoordigheid van de detectives geheel vergeten.

— Een onaangename tijding, mijnheer Baxter? vroeg Dorrit Evans, met een half spottend lachje om de lippen.

— Het is — het is ongelooflijk! stamelde Baxter. Wat denkt gij dat Raffles gedaan heeft?

— Ik heb er niet de flauwste vermoedens van, mijnheer Baxter! Dat kan men ten aanzien van iemand als hij nooit hebben!

— Hij heeft de paarden zooven weder terugbezorgd! steunde Baxter.

— Wat zegt gij daar? riep Sullivan, oprecht verbaasd, uit. Heeft hij ze terugbezorgd?

— Geen vijf minuten geleden! Ik sprak daar met Lady Macclesfield!

— Maar waarom in 's hemelsnaam! riep Dorrit uit. Het is zijn gewoonte niet om iets terug te geven, wat hij eenmaal heeft buit gemaakt!

— De paarden waren valsch!

Dat was iets, waarop de detectives zeker geen van allen gerekend hadden.

Mortimer was de eerste die van zijn verbazing bekwam, en uitriep:

— Waren de paarden van Lady Macclesfield valsch? Het snoer, dat haar eigen echtgenoot haar ten geschenke heeft gegeven? Nu, daar kan een aardige familietragedie het gevolg van wezen!

J, v, K. is de Cigaret bij uitnemendheid.

Hoofdstuk II.

De val wordt opgezet.

Baxter tikte zenuwachtig met zijn blauw potlood op den rand van zijn schrijfbureau, en zeide na eenige oogenblikken:

— Dat de paarden inderdaad valsch zijn, behoeven wij natuurlijk niet te betwijfelen. Raffles heeft zich doen kennen als een uitnemend beoordeelaar van diamanten, paarden en andere

sieraden, en als hij zegt dat ze valsch zijn, dan zijn de paarden het ook!

— Anders zou hij ze waarschijnlijk ook niet hebben teruggebracht, mijnheer Baxter! liet de scherpe stem van Marholm zich hooren.

— Natuurlijk Marholm, natuurlijk! zeide Baxter met een ongeduldig gebaar. Maar blijf nu maar

liever rustig aan je werk, en val mij niet in de rede met dergelijke opmerkingen!

Hij wendde zich weder tot Mortimer en vervolgde:

— Valsch of niet — hij heeft de paarlen gestolen, op een wijze die raadselachtig mag heeten, en hij moet er voor gestraft worden!

— Waarvoor het in de eerste plaats noodig is dat wij hem hebben! merkte Mortimer bedaard op. Wat was Lady Macclesfield van plan?

— Daar heeft ze niets van gezegd, maar natuurlijk zal zij haar echtgenoot wel om een verklaring vragen!

— Ik voor mij geloof niet, dat een man als Lord Macclesfield valsche paarlen aan zijn vrouw zal geven! zeide Sullivan hoofdschuddend, die in gedachten verzonken bij het raam had gestaan.

— Raffles vergist zich niet! hernam Baxter.

— Dat weet ik ook wel, Maar als de paarlen nu valsch zijn, dan kan het toch immers zeer goed zijn, dat de echte tegen nagemaakte verruild zijn zonder dat Lady Macclesfield er iets van gemerkt heeft! Ik erken echter dat het zeer moeilijk zal zijn na te gaan, wanneer en door wie dat geschied is.

Baxter had eenigszins ongeduldig toegeluisterd en zeide nu, vinnig met zijn potlood in den vloeilegger prikkend, die voor hem op het tafelblad lag:

— Voorloopig kunnen wij die geschiedenis van de valsche paarlen wel laten rusten — in elk geval is zij voor ons op het oogenblik niet zoo belangrijk als de vraag, hoe wij het best dien duivelschen Raffles in handen kunnen krijgen! Als met geweld tegen dien man niets is aan te vangen, dan moeten wij het nogmaals met list beproeven! Voor den drommel, wij zijn hier toch ook geen domooren, en ik zou wel eens willen zien of hij het op den duur zou kunnen uithouden tegen mannen als gij zijt!

— Wij zijn u zeer dankbaar voor het compliment, mijnheer Baxter — maar ik zou er uw aandacht op willen vestigen, dat wij reeds eenige malen list hebben te baat genomen, zonder dat het ons iets verder bracht! Raffles stelde daar zijn listigheid tegenover, en al valt het bitter hard om het te moeten bekennen — de zijne won het van de onze!

— Dan moet het nogmaals beproefd worden!

riep Baxter bijna woedend uit. Nogmaals en telkens opnieuw — totdat wij tenslotte de overhand hebben behaald. Ik kan het denkbeeld niet verdragen dat die man ons op den duur de baas zou blijken te zijn. En daarom mijne heeren en miss Evans, doe ik u het voorstel, nu aanstonds opnieuw te beraadslagen over een middel, John Raffles uit zijn tent te lokken, en hem te dwingen zich bloot te geven! Hij is zoo verzot op juweelen, nietwaar? Welnu, dan stel ik voor, hem door middel van juweelen te vangen!

— Dat is al eens beproefd! zeide Mortimer rustig. Het is beproefd en het is mislukt!

— Dan moet het nogmaals beproefd worden, en dan moeten wij ditmaal slagen! schreeuwde Baxter, terwijl hij met de vuist op tafel sloeg, zoodat Marholm verschrikt opkeek en zijn chef hoofdschuddend aankeek. Laten wij iets bedenken, waardoor hij wordt aangetrokken als de vlieg door de stroop, en zichzelf in onze handen geeft! Komaan mijne heeren — verzin iets — bedenk iets! Laat er een feest gegeven worden, waarbij een van onze rijkste ingezetenen haar juweelen ten toon stelt, laat het in de bladen geplaatst worden, laat het ter oore van Raffles komen!

— Daarvoor behoeft men het niet in de courant te zetten! zeide Mortimer kalm. Raffles weet, Raffles ziet alles!

— Des te beter! gromde Baxter. Zorg dat er niet al te veel gasten zijn, neem een paar mannen om op te letten — geen sukkels, maar knappe koppen, die ze alle vijf bij elkaar hebben, en sla toe, als de vogel in het net is gevlogen!

De detectives wisselden een vragenden blik met elkander, als om elkander te raadplegen, en toen begon Mortimer:

— De zaak is, mijnheer Baxter, dat uw voorstel in beginsel onze volle sympathie heeft!

— Ik ben blij het te vernemen! zeide Baxter grimmig.

— Wij zijn zelfs bereid, de poging nogmaals te wagen, en wij kunnen slechts de hoop te kennen geven, dat wij ditmaal beter zullen slagen, dan bij een vorige gelegenheid, toen Raffles ons te slim af was.

Hij dacht even na en vervolgde toen, terwijl zijn oogen begonnen te schitteren:

— Ik herinner mij daar, dat gravin Gosford

een der ladies of the Bedchamber van onze koningin, een dezer dagen een intieme soirée zou geven, waarbij alleen de hoogste adel en verder eenige intieme vrienden zouden worden genoodigd. Dat is nog niet publiek gemaakt en ik vernam het toevallig uit den mond van een medelid van mijn club, bevriend met een der kamerheeren in buitengewonen dienst van Zijne Majesteit. Het kan echter niet lang meer duren of het bericht dienaangaande zal in de bladen verschijnen. Welnu, wanneer wij er in slaagden gravin Gosford te bewegen, ons de behulpzame hand te bieden — —

— Wat! een hofdame van de Koningin — een der eersten in den lande? riep Baxter verschromt uit. Dat zou zij nooit doen!

— Wij moeten het in ieder geval beproeven! ging de detective onverstoord voort.

— Maar kan de val niet gesteld worden, zonder dat wij haar in het geheim nemen? vervolgde Baxter, die er tegen opzag zijn minderheid te moeten bekennen, tegenover een lid van den hoogsten adel.

— Onmogelijk! antwoordde Mortimer. Wij hebben iets dergelijks al eens gepoogd, en het liep op een volslagen mislukking uit. De eigenares van de juweelen moet van onze voornemens op de hoogte zijn, teneinde ons te kunnen helpen, en anders kunnen wij het heele plan gerust laten varen!

— Maar haar echtgenoot, graaf Douglas Gosford — zal die zijn toestemming wel geven?

Een flauw glimlachje plooidde de dunne lippen van Mortimer, toen hij met een licht schouderophalen ten antwoord gaf:

— Wat de gravin goedvindt, daar geeft de graaf zijn zegen op! Om het kort te zeggen — hij ligt voor een oortje thuis, en heeft volstrekt niets in te brengen! De gravin is een zeer militante dame, en als zij er in toestemt, ons te helpen, dan gebeurt het ook!

— En hoe hebt gij u dan de kleine comédie voorgesteld? vroeg Baxter, wiens oogen waren begonnen te schitteren.

— Dat zal ik u zeggen! Ik zeide reeds, dat de kring van genoodigden klein moet zijn, want des te grooter is de kans, onder hen den geheimzinnigen en stoutmoedigen Gentleman-Inbreker aan te treffen. Op de bedienden zou

zeer zorgvuldig moeten worden gelet, want reeds eenige malen heeft Raffles de truc toegepast, de plaats van een huisknecht of een buttler in te nemen! Mijnentwege mag hij dat ditmaal ook doen — mits wij er dan maar van op de hoogte zijn, en hem kunnen knippen!

— Prachtig! En verder?

— Wij zullen de gravin verzoeken, openbaar te mogen maken dat zij zich op dien avond zal tooien met een van haar kostbaarste familiejuweelen, het beroemde diamanten medaljon — een stuk waarvan de waarde op minstens 30.000 pond sterling wordt geschat! Kent gij het, mijnheer Baxter?

— Neen, ik geloof niet dat ik het ooit gezien heb! antwoordde Baxter hoofdschuddend. Hoe ziet het er uit?

— Het medaljon zelf is van het fijnste goud en uiterst kunstig bewerkt. Midden op den deksel bevindt zich een groote robijn van zeldzame grootte, en het ovale medaljon, dat aan een kettinkje van goud om den hals wordt gedragen, is voorts omgeven door een dertigtal groote diamanten en even zoovele safieren die elkander afwisselen. Het medaljon is bijna 7 centimeter lang en 5 centimeter breed, en men zegt dat het vervaardigd is door een der meest beroemde Italiaansche goudsmiden uit het begin van de zestiende eeuw, en dat het eenmaal deel heeft uitgemaakt van de schatten van Paus Borgia. Ik zou u echter niet kunnen zeggen op welke wijze het juweel in het bezit van de Gosfords is gekomen, die het echter al minstens een paar eeuwen moeten bezitten.

Baxter krabde zich even achter het oor, en mompelde:

— Het is een gevaarlijke geschiedenis...

— Wat is dat, mijnheer Baxter, gij krabbelt toch, hoop ik, niet terug? riep Sullivan uit. Wij waren immers bijeengekomen, om te beraadslagen over de val, waarin wij Raffles wilden laten loopen?

— Dat is zoo, en ik denk er ook niet aan, terug te treden, maar toch — — gravin Gosford — — een der eerste ladies van de Koningin — — om haar te vragen ons behulpzaam te zijn — — het blijft een gewaagde onderneming! Wie zal het vragen?

— Ik durf dat waagstuk wel aan, mijnheer

Baxter! zeide Dorrit Evans glimlachend. Ik weet dat zij een tamelijk norsche dame is, maar ik heb het geluk, dat ik vroeger wel met haar dochter in aanraking ben gekomen en haar een dienst heb kunnen bewijzen, en dat ik nog al tamelijk in haar smaak val! Zij heeft overigens een hartgrondigen afkeer van Raffles, en zij zal wel toestemmen, als ik haar dringend verzoek ons te helpen hem onschadelijk te maken!

— Maar als hij nu eens niet op het lokaas afkomt? hernam Baxter, die nu zelf scheen te schrikken van zijn stoutmoedigheid.

— Dan is onze moeite vruchteloos geweest, en verder geen nieuws! antwoordde Sullivan. Maar wanneer er een woordje van in de bladen komt, dan zou het mij niet verbazen, of hij zal een poging ondernemen, zich van dat kostbare juweel meester te maken. Raffles is verzot op sieraden, en ik heb mij wel eens laten vertellen, dat hij jarenlang een of ander juweel bewaard, alleen maar om er als een kunstenaar van te kunnen genieten, inplaats van het aanstonds uit elkander te nemen, en het goud te versmelten.

— Hoe denkt gij u het verder verloop? wilde Baxter weten.

Mortimer dacht even na, en antwoordde toen;

— Het spreekt van zelf, dat wij daar menschen moeten hebben, die Raffles in het geheel niet kent! Hij heeft een verbazend scherp geheugen voor gezichten, en ik twijfel geen seconde, of de zaak zou reeds van te voren tot mislukking gedoemd zijn, als Sullivan of ik ons op den avond van het feest in het huis van gravin Gosford bevonden, of ons daar maar in de buurt ophielden, want Raffles kent ons maar al te goed!

— Gij zoudt u kunnen vermommen! meende Baxter.

— Ik vrees dat dat niet veel zal baten — Raffles is zelf volleerd in de kunst der vermomming, maar hij ziet al vrij spoedig achter het masker, dat anderen zich voorbinden. Wij moeten eenige zeer bekwame detectives uit een geheel andere wijk, desnoods uit een andere stad zien te krijgen, die zich hier natuurlijk eerst wat moeten inburgeren, en die wij dus aanstonds moeten laten hier komen, en aan hen moeten wij de taak toevertrouwen, ons plan uit te werken. Het spreekt van zelf dat wij op een afstand den aanval zouden leiden. Ook spreekt het van zelf

dat wij hen zeer nauwkeurig moeten inlichten aangaande alle personen, die op de soirée zullen verschijnen. Het is dus noodig, dat de gravin ons van te voren een lijstje geeft van de gasten, die zij denkt uit te noodigen.

— En ik — zal ik niets te doen krijgen? vroeg Dorrit Evans op teleurgestelden toon.

— Integendeel — je zult wel degelijk een rol vervullen, Dorrit, zei Sullivan. Jouw hulp kan ons juist van groot nut zijn! Dat zullen wij echter later wel uitmaken! De moeilijkheid schuilt slechts hierin, vast te stellen, wie onder de gasten Raffles is — aangenomen natuurlijk dat hij verschijnt, en dat is slechts te doen als zij allen ongemerkt maar zeer zorgvuldig bespied worden, zoodat geen van hunne bewegingen ontgaat aan onze mannen, die wij overal verdekt zullen opstellen. Natuurlijk zullen wij de gravin verzoeken haar kleenood niet al te angstvallig te bewaken, zoodat zelfs een man als Raffles zich nog wel eens zou bedenken, alvorens een poging te wagen, er zich van meester te maken! Ik bedoel — het moet hem een weinig gemakkelijk worden gemaakt! En als wij dan zorgen, dat het huis aan alle kanten omsingeld wordt, zoodra de gasten er binnen zijn, en als de gravin zelve maar een weinig bij de pinken is, dan zou het niet eens zoo onmogelijk zijn, dat wij dezen keer werkelijk slagen om den Grooten Onbekende te vangen — wel te verstaan, als hij het waagt, in het huis van gravin Gosford te komen!

— Hij zal er komen, mijne heeren! riep een heldere stem, die van den kant van de deur kwam.

Als door een slang gestoken, wendden de detectives en Baxter zich naar de deur.

Daar een weinig voor den drempel, glimlachend en hoog opgericht stond een agent van politie, die slechts dit ongewone had, dat hij een revolver in de rechtervuist geklemd hield.

Alsof zij een geestverschijning zagen, zoo staarden de drie mannen naar den politieagent, maar Marholm had eenvoudig even opgekeken, en schreef toen rustig verder, alsof hij het volstrekt niet buitengewoon vond, dat er eensklaps een gewapend man in het vertrek was getreden.

De agent had een stap voorwaarts gedaan, na met de linkerhand achter zijn rug den sleutel in het slot van de gangdeur te hebben omgedraaid.

Nog altijd lag dezelfde glimlach om zijn krachtig besneden mond, toen hij vervolgde :

— Vier tegen een ! Is dat nu wel ridderlijk ? Twee bekwame detectives, een lang niet onverdienstelijke helpster, en een zoo machtig man als mijnheer Phileas Baxter !

Nauwelijks in staat om zich zelf te beheerschen, ofschoon hij een man was, die in alle omstandigheden des levens zijn kalmte wist te bewaren, riep Mortimer, bleek van woede :

— John Raffles !

— In persoon, mijne heeren ! zeide de gewaande politieagent met een vriendelijk hoofdknikje in de richting van den kleinen groep bij de schrijftafel. Neen, mijnheer Baxter, wat ik u verzoeken mag — laat die lade van uw schrijftafel met rust ! Mijn eigen revolver gaat zeer vlug af, tot mijn leedwezen, en — mijn kogels treffen meestal zeer juist ! Niet dat ik u zou willen dooden ! De hemel beware mij voor zulk een schanddaad ! Hoe zou ik het over mij kunnen verkrijgen, het politiecorps te berooven van zulk een schitterend vernuft, zulk een geniaal

aanvoerder ? Maar — ook te worden aangeschoten is volstrekt niet aangenaam, bedenkt dat ! Maar laat ik u toch vooral niet storen in uw belangwekkend onderhoud, mijne heeren, ga voort wat ik u bidden mag, en laat mijn tegenwoordigheid u geen hinderpaal zijn ! Een uwer stelde zoeven de vraag, of ik op de partij van gravin Gosford zou zijn, nietwaar ? Welnu, ik herhaal mijn antwoord — ik zal er zijn !

— Gij zoudt het durven wagen ? vroeg Sullivan op sissenden toon, en met gebalde vuisten.

— Ik zal er zijn !

— Gij hebt gehoord — wat wij hier bespraken ?

— De voornaamste helft !

— En desniettemin durft gij volhouden, dat gij op den avond van de soirée bij gravin Gosford, in haar huis zult zijn ?

— Ik zal in haar huis zijn — en ik zal haar haar diamanten medaljon ontstelen ! Om een uur in den nacht zal het kostbare kleinood in mijn handen zijn !

Hoofdstuk III.

Velen tegen een.

Dat was meer dan Sullivan kon verdragen.

Hij was een man van sterke gemoedsbewegingen, en, de revolver niet achtend, vloog hij met een kreet van woede op den Grooten Onbekende toe.

Maar Raffles had den detective goed in het oog gehouden.

Zonder van zijn wapen gebruik te maken, hief hij de linkervuist op, en bliksemsnel trof die vuist den blindelings aanstormenden Sullivan tegen de kaak.

Hij duizelde, wankelde, en zou gevallen zijn, als Raffles hem niet had staande gehouden, en hem het volgende oogenblik van zich afwierp, tegen Mortimer aan, die juist met een vlugge beweging de hand naar zijn revolverzak had uitgestrekt.

Deze verloor het evenwicht, toen het machte-

looze lichaam van Sullivan tegen hem aanviel, en de beide detectives rolden op den grond.

En voor Baxter met bevende hand en doodsbleek de lade van zijn bureau had kunnen open-trekken, voor dat Miss Evans haar eigen kleine revolver had kunnen grijpen, had Raffles bliksemsnel den sleutel weder in het slot van de gangdeur omgedraaid, hem er uitgenomen, de deur geopend, en den sleutel aan den anderen kant weder in het slot gestoken, en omgedraaid.

Hij liet de revolver in zijn zak glijden, liep zonder zich te overhaasten de gang ten einde, en verdween om een hoek, juist toen Dorrit Evans met haar kleine vuisten woedend op de gangdeur begon te trommelen.

Daar binnen was het een oogenblik een wanhopige verwarring !

Baxter was opgesprongen, witter dan het pa-

pier dat voor hem lag, en zwaaide met zijn revolver, die nu volkomen doelloos was, terwijl Dorrit aan de kruik van de deur rammelde, en luidkeels om hulp schreeuwde.

Mortimer was zoo vlug hij kon weder opgestaan en Sullivan ontwaakte juist uit de halve verdooving, die het gevolg was van den hevigen kaakslag, dien de stoutmoedige avonturier hem had toegebracht.

Marholm was de eenige, die volkomen kalm was gebleven.

Men zou zeggen, dat hij dergelijke bezoeken van Raffles wel gewend was, en er volstrekt niets bijzonders in zag.

Hij was opgestaan, snel op de tafel van zijn chef toegetreden, en had het telefoontoestel ter hand genomen.

De volgende seconde was hij in gesprek met den brigadier in de wachtkamer der agenten, een groot vertrek, dat zich gelijkvloers bevond en uitzag op de reusachtige binnenplaats van het groote hoofdbureau van politie.

Vervolgens verliet hij het vertrek haastig door een tweede deur, welke toegang gaf tot een vertrek waar een paar schrijvers zaten, die ijverig aan het werk waren, maar nu juist verschrikt kwamen toelopen op het vernemen van de luide kreten, welke door Dorrit Evans werden geslaakt.

— Raffles is hier geweest! beet Marholm hun zonder verdere inleiding toe. Jullie hebt jonge beenen. Als de drommel naar den achtergang, en let op de brandtrappen! Aarzel niet om te schieten, als jullie tenminste gewapend bent, wanneer je hem ziet! Hij draagt de uniform van politieagent!

De twee klerken snelden weg, en Mortimer volgde hen op den voet, ziedend van woede, en werd op zijn beurt gevolgd door Dorrit Evans.

Slechts weinige seconden later was geheel Scotland Yard gealarmeerd, in de toegangspoort hadden tien agenten post gevat, en de brandtrappen werden zorgvuldig bewaakt, zoowel voor als achter aan het groote gebouw.

Een afdeeling van acht man, allen met revolvers bewapend, en onder aanvoering van Mortimer begon aanstonds het uitgestrekte gebouw te doorzoeken — en dat was geen kleinigheid, want Scotland Yard vormt een waar doolhof van groote en kleine vertrekken, gangen en

portalen, trappen en slechts zelden betreden kamers, die dienen voor het opbergen van oude archieven.

Geen hoekje werd ondoorzocht gelaten.

Men trok van de kelders naar den ruimen zolder, schoof daar alle kisten terzijde, die eveneens stoffige bundels acten en proteststukken bevatten, reeds eeuwen oud, en waaraan een jurist zeker zijn hart zou ophalen, men klom zelfs op het dak, men onderzocht de schoorsteenen — men liet geen enkele schuilplaats, groot genoeg om een kat te verbergen, ondoorzocht.

Maar van den Grooten Onbekende vond men geen spoor.

Het was alsof hij eensklaps in de lucht was opgelost, — alsof zijn verschijning slechts een droom was geweest!

Ruim anderhalf uur nadat de stoutmoedige Gentleman-Inbreker zijn opwachting was komen maken, vereenigden de drie detectives zich mismoedig, zwijgend en ontdaan weder in de kamer van Baxter.

Wat den waardigen hoofdinspecteur betreft — hij was een beroerte nabij geweest en men vreesde zelfs een oogenblik, hem van woede te zien stikken.

Ten derde male had Raffles hem in zijn eigen hoofdkwartier durven tarten — den dag, volgend op den nacht, waarin hij een brutalen diefstal had gepleegd, en nog geen kwartier, nadat hij het geroofde, zeer waarschijnlijk door een handlanger, weder aan de bestolene had doen terugbezorgen!

Het was tijd dat de wereld verging, want met deze weergalooze brutaliteit hield alles op!

Raffles had drie krachtige mannen durven tarten vermomd als politieagent!

Het klonk ongelooflijk, en toch was het maar al te waar!

Toen allen weder vereenigd waren, begon Mortimer met saamgetrokken wenkbrauwen, en terwijl zijn stem een doffen klank had;

— Het dient tot niets om het te verbloemen — wij hebben een verpletterende nederlaag geleden! Ik zeide het u wel, mijnheer Baxter — men moet al zeer sterk zijn, om met Raffles een partij te spelen! Hij blijkt altijd de beste troeven in handen te hebben — en hij speelt ze op het juiste oogenblik uit!

— Wij hadden hem dadelijk moeten neerschieten! schreeuwde Baxter, schor van drift. Ik weet niet wat mij weerhouden heeft, hem een kogel door het hoofd te jagen!

— Ik weet het wel, mijnheer Baxter — dat was zijn eigen revolver! antwoordde Mortimer bedaard.

— Misschien — als ik mij minder door mijn drift had laten vervoeren... zeide Sullivan met zachte stem.

— Jij behoeft de schuld niet op je te nemen, Sullivan, zeide Mortimer hoofdschuddend. Hij was gewapend, en — wij hadden onze revolvers in den zak! Hij zou ons door den arm hebben geschoten — aan den schouder hebben geraakt — hij zou ons buiten gevecht gesteld hebben, en wij zouden in ieder geval aan het kortste einde hebben getrokken!

— Maar hoe heeft hij kunnen ontsnappen! riep Dorrit Evans op wanhopigen toon.

— Heel eenvoudig, Dorrit — omdat hij tien seconden voor heeft gehad! antwoordde Sullivan. En tien seconden is voor John Raffles, wat tien dagen voor een ander zijn! Hij is waarschijnlijk aanstonds naar het dak gesneld, en heeft vandaar, ik denk door middel van een ladder, of een sterk touw het dak van een der huizen aan de overzijde van de straat kunnen bereiken. Tien seconden, dat is voor een man als Raffles — een eeuwigheid!

— En nu is ook ons plan in duigen gevallen! gromde Baxter, nog half ziek van woede en teleurstelling.

Mortimer wendde hem snel het gelaat toe, en zeide;

— In duigen gevallen? Minder dan ooit! Integendeel — ik blijf juist hopen, dat wij Raffles thans zullen vangen!

— Wat is dat Mortimer — je denkt toch niet, dat Raffles het zal wagen, in het huis van gravin Gosford te verschijnen?

— Hij zal er zijn, mijnheer Baxter!

— Maar dat was grootspraak van hem!

— Daar bezondigt Raffles zich nooit aan! hernam Mortimer. Hij zal er zijn, reken er op!

— En zal hij pogen, het medaljon te stelen? vroeg Baxter ademloos.

— Dat zal hij zeker!

— Het ontbrak er nog maar aan, dat hij mij

zeide, dat hij het in handen zou krijgen! riep Baxter schamper uit.

— Wat dat betreft — dat hopen wij te voorkomen! zeide de detective op vasten toon. Hij heeft ons nu openlijk den handschoen toegeworpen — welnu, wij rapen hem op, en wij zullen eens zien, of Raffles op den duur tegen ons is opgewassen! Wij hebben nog ongeveer zes dagen voor de partij ten huize van de gravin zal plaats vinden, en dat is lang genoeg om onze maatregelen te nemen.

— Maar hij is thans van alles op de hoogte! riep Dorrit Evans uit, die ondanks alles een vrouw was en van woede wel had kunnen huilen.

— Dat is zoo, maar daarentegen weten wij thans ook beslist, dat Raffles zal verschijnen, in welke gedaante dan ook, en daardoor hebben wij althans een zekeren voorsprong verkregen!

Baxter had eenigen tijd voor zich uitgestaard, en hernam nu:

— Hoe het zij — nu wij gewaarschuwd zijn acht ik het toch volkomen ondenkbaar, dat Raffles er in zou kunnen slagen, het juweel te stelen — en nog al voor een uur in den nacht, als alle gasten nog niet eens verdwenen zijn!

— Het lijkt een dolzinnige onderneming mijnheer Baxter, hernam Sullivan ernstig. En toch is het al eens voorgekomen dat Raffles nauwkeurig op een door hem zelf bepaald uur een diadeem ontvreemde aan een dame van den hoogsten stand, in haar eigen huis en terwijl zij door gasten omgeven was. Soms komt het mij voor of Raffles een toovenaar is, en dat het daarom nutteloos moet worden geacht den strijd met hem aan te binden!

— Dat zullen wij zien! riep Mortimer op grimmigen toon uit. Toovenaar of niet — wij zullen thans ons net zoodanig spannen, dat hij niet door de mazen zal kunnen ontsnappen!

Intusschen had Raffles weten te ontkomen op de wijze, als door Sullivan was vermoed.

Hij was bliksemsnel de trappen opgeijld, zonder meer gerucht te maken dan een kat, en daarbij geleid door zijn grondige kennis van het geheele gebouw, hetwelk hij talrijke malen in verschillende vermommingen had bezocht, en had reeds de zolderverdieping bereikt, toen men

in de wachtkamer der agenten nog volstrekt niet op de hoogte was gebracht.

Hij was door een dakluik op het dak geklommen, en had onder het loopen een sterk touw van zijn middel afgewikkeld, dat onder zijn uniformjas was verborgen.

Op een punt waar de zijstraat, welke Scotland Yard van de huizen van het naastliggende blok scheidde, nauwelijks vier meter breed was, wierp Raffles het touw, hetwelk aan een der uiteinden van een loopenden knoop voorzien was, behendig naar de overzijde, zoodat de knoop zich vasttrok om een stevigen, gemetselden schoorsteen.

Hij bevestigde het andere uiteinde van het touw stevig aan een ijzeren steunstang, slingerde zich zonder te aarzelen over den dakrand, en begaf zich, het touw met beide handen vastgrijpend, naar de overzijde.

Hij werkte zich in de dakgoot, maakte het touw van den schoorsteen los, wist het van den ijzeren stang te wippen, en het duurde niet lang of hij had zich langs een der vele brandtrappen, die hij op zijn weg over de daken langs kwam, naar den beganen grond kunnen begeven.

Sommige lieden zagen hem klauteren, maar niemand kreeg eenige achterdocht, want iedereen geloofde, dat de agent van politie had deelgenomen aan een of andere drijfjacht, of wel een klein schoorsteenbrandje had geblusht.

Zonder zich in het minst te overhaasten, met de handen op den rug, zette Raffles zijn weg voort, totdat hij bij de volgende dwarsstraat een huurauto zag staan, achter welker stuurwiel een krachtig gebouwd chauffeur was gezeten.

Hij nam naast den man plaats, zeide op zachten toon eenige woorden en dadelijk reed de auto in snelle vaart weg.

Tien minuten later stond zij stil.

Raffles kwam van zijn plaats, opende het portier, ging in de auto zitten, sloot het portier weder, trok de gordijntjes dicht, en begon zich snel van zijn uniform te ontdoen.

Dat wil zeggen, hij trok de jas en de pantalon uit, keerde ze binnenste buiten, deed ze vervolgens weer aan — en zag er nu uit als een eerwaardig predikant, vooral toen hij zijn hoofd bedekt had met een witte pruik, en zich met behulp van een weinig schmink, eenige lijnen op

het gelaat had getrokken, waarbij hij gebruik moest maken van een kleinen handspiegel.

De lakensche helm verdween onder de zitbank, en daarvoor in de plaats kwam een zwarte hoed van stijf vilt.

— Dat is voldoende! mompelde Raffles in zichzelf, terwijl hij het kleine blikken doosje, hetwelk de schmink bevat had, weder in zijn zak liet glijden.

Na een rit van ongeveer een half uur zwenkte de auto een volkomen verlaten zijstraat van de Regent Street in, aan de eene zijde gevormd door den blinden muur van een fabriek, aan den anderen kant begrensd door een langen tuinmuur, en hield stil voor een kleine tuinpoort, waarnaast zich een vijftal meters verder de breede deuren bevonden van een particuliere garage.

Raffles stapte haastig uit, na zich te hebben overtuigd, dat er zich geen sterveling in de straat bevond, opende de deur snel en trad binnen.

Op hetzelfde oogenblik reed de auto verder, om even later gestald te worden in de garage, die in denzelfden tuin stond.

Raffles stond even stil en volgde toen met snelle schreden het breede tuinpad, aan weerszijden beplant met zware boomen, dat van de garage naar de achterdeur van het heerenhuis liep, hetwelk Raffles sedert eenige jaren bewoonde onder het mom van Lord William Aberdeen, den zonderlingen, bij talrijke Londenaren bekenden filantroop.

Hij behoefde de kruk van de deur slechts om te draaien en trad nu het huis binnen.

Langs een achtertrap bereikte hij zijn slaapkamer, en daar legde hij nogmaals zijn vermomming af, bergde de kleederen zorgvuldig weg in een geheime kast in een der wanden van het vertrek, en begaf zich ten slotte naar een andere kamer in het huis, waar hij zeker was, op dit uur van den dag zijn trouwen vriend, Charly Brand, aan te treffen — het was de kleine bibliotheekzaal.

Inderdaad trof hij daar een jongen man aan met een vroolijk, rond gelaat met blauwe oogen, die voor een lijvigen foliant gezeten was, waarin hij blijkbaar ijverig had zitten studeeren, maar nu haastig opsprong en Raffles tegemoet trad met de woorden:

— Het verheugt mij dat je er bent, Raffles!

Om je de waarheid te zeggen heb ik in groote ongerustheid, verkeerd, want ik vreesde dat je je zelf bloot zou geven door de paarden, die je vannacht aan Lady Macclesfield ontnomen hebt, weder terug te brengen!

— Dat had volstrekt niets te beteekenen, Charly — ik liep hoegenaamd geen gevaar, want ik heb het paarsnoer met een briefje heel prozaisch door een kruier laten overhandigen en ik heb er mij alleen op veiligen afstand van overtuigd, dat de man het pakje, welks inhoud hij natuurlijk niet kende, aan het goede adres bezorgde! Neen, er was meer aanleiding geweest voor een weinig bezorgdheid, als je geweten had, wat ik daarna heb gedaan!

— Wat dan wel? vroeg Charly Brand ongerust.

— Ik ben in Scotland Yard geweest!

— Wat zeg je daar? riep Charly verschrikt uit. Onder welk uiterlijk dan wel?

— Wel, onder het uiterlijk, hetwelk de omstandigheden mij voorschreven — als politieagent dus! Ik heb mij haastig in de uniform gestoken in ons huis in de Victoriastreet, dat zich met zijn drie uitgangen voor dergelijke doeleinden zoo voortreffelijk leent, en vervolgens heb ik mij zoo spoedig mogelijk naar het hoofdbureau van politie begeben!

— Maar met welk doel dan toch?

— Louter uit nieuwsgierigheid! Ik wilde eens trachten te vernemen hoe mijn vriend Baxter het wel opnam, dat de paarden van Lady Macclesfield valsch bleken te zijn. En dan was het alsof een voorgevoel mij zeide, dat er juist vandaag gewichtige besluiten op Scotland Yard zouden worden genomen. Nu, in dat opzicht heb ik mij althans niet bedrogen — die besluiten waren inderdaad gewichtig, althans voor mij!

— Wat wil je zeggen?

— Wel, de heeren hebben onder elkaar een klein complotje gesmeed — en ik heb de eer, daarvan het onderwerp uit te maken! De samenzweerders zijn mijnheer Phileas Baxter in persoon, de beide detectiven Mortimer en Sullivan, die ik beschouw als de beste van heel Scotland Yard, en ten slotte de bevallige Miss Dorrit Evans, mijn schoone tegenstandster, en die nog altijd het plan niet schijnt te hebben laten varen, roem en eer te oogsten door John Raffles aan

de wrekende gerechtigheid over te leveren!

— Ik geloof dat je er een weinig den spot mee drijft, maar ik vind het ernstig genoeg! zeide Charly ongerust. Waaraan is die plotse-linge verhoogde werkzaamheid toe te schrijven?

— Ik geloof dat bij Baxter het paarsnoer van Lady Macclesfield als het ware de druppel vormde, die den beker liet overloopen! Lady Macclesfield is een lid van den hoogsten adel — en je weet natuurlijk evengoed als ik, dat Baxter een heiligen eerbied koestert voor deze bevoorrechte kaste. Hij riep een soort krijgsraad bijeen, en de heeren maakten een prachtig plan- netje om mij te vangen en daarbij zou een andere adellijke dame, een lady of the Bedchamber nog wel, een hoofdrol moeten vervullen!

Charly keek Raffles verwonderd aan, en zeide toen halfluid:

— Ik begrijp er nog niet veel van! Wat is eigenlijk hun doel?

— Wel, zij weten dat ik verzet ben op kostbare juweelen, en zij willen mij een poets bakken mij lokken, zooals men een muis met het spek lokt, door openbaar te maken, dat gravin Gosford dezer dagen een intieme soiree zal geven, en bij die gelegenheid bij uitzondering een zeer kostbaar familiestuk, het zoogenaamde diamanten medaljon, zal dragen! Hun redeneering was, dat Raffles daar wel op af zou komen als een vlieg op de strooppot.

— En heb je dat complot kunnen afluisteren? vroeg Charly haastig.

— Van het eerste tot het laatste woord! Ik stond op de gang zoogenaamd op wacht, vlak bij de deur van Baxter's kamer, en zij spraken op gewonen toon.

— Nu, dan mag je zeggen dat je aan een groot gevaar ontsnapt bent! zeide Charly. Je zoudt in staat geweest zijn, naar die partij te gaan, teneinde te trachten, dat befaamde medaljon in je bezit te brengen!

Raffles wierp den jongen man een eigenaardigen blik toe, wierp zich languit in een stoel, en haalde een sigaret uit zijn koker.

Pas nadat hij eenige trekken had gedaan, het gelaat naar de zoldering gekeerd, de beenen over elkander geslagen, zeide hij rustig:

— Ik ga er heen!

Charly wendde met een snelle beweging zijn

verschrikt gelaat naar den Gentleman-Inbreker, in de veronderstelling dat hij niet goed verstaan had, en herhaalde toen:

— Je gaat er heen? Heb ik je goed verstaan?

— Je hebt mij uitstekend verstaan! Zij rekenen er op dat ik er zijn zal, en ik kan hen toch niet nutteloos al dat werk laten verrichten! Ik heb hun trouwens gezegd, dat ik het medaljon zou stelen!

— Je hebt hun gezegd — — —? riep Charly uit, die zijn ooren niet meende te kunnen gelooven.

— Dat het medaljon voor één uur in mijn bezit zou zijn! Ja mijn waarde, ik weet wat je zeggen wilt. Dat was zeer onvoorzichtig, ik kon mij evengoed dadelijk gevangen gaan geven, het zal mij berouwen, en meer van dat moois! Nu, ik wil wel erkennen, dat ik misschien wel een weinig waaghalzig ben geweest! Maar liever dan voor een grootspreker te worden aangezien, zou ik er morgen mijn avontuurlijk beroep aan geven, en sigarenhandelaar of melkslijter worden.

Ik heb hen gezegd, dat ik ondanks alles het medaljon aan gravin Gosford zou ontnemen — en ik ben dus aan mijn eigen naam wel verplicht, mijn woord te houden!

Charly liet zich met een wanhopig gebaar in een stoel vallen, in de eerste oogenblikken niet in staat, een woord te spreken.

Hij kende Raffles als een buitengewoon stoutmoedig man, die voor geen enkel gevaar terugdeinsde.

Hij wist dat de Groote Onbekende nooit iets aan het toeval overliet, en dat al zijn avontuurlijke ondernemingen van tevoren tot in de minste bijzonderheden waren uitgewerkt.

Maar Raffles was ook maar een feilbaar mensch!

Ook hij kon zich vergissen, een kleine onvoorzienne omstandigheid kon al zijn plannen in duigen werpen!

En wat hij nu voorhad, dat was in de oogen van den voorzichtigen Charly Brand weinig minder dan zelfmoord!

Raffles had aangekondigd, dat hij op een bepaalden tijd het medaljon geroofd zou hebben — en dat nog wel ten aanhoore van zijn grootste

vijanden, die er alle belang bij hadden, hem eindelijk onschadelijk te maken.

Van de honderd kansen zou er niet een zijn, die Raffles gunstig was!

Letterlijk alles spande tegen hem samen — en zijn allergrootste vijand was de omstandigheid, dat zijn tegenstanders reeds van te voren op de hoogte waren van zijn plan.

Zij zouden het huis als het moest door honderd agenten laten omsingelen, zij zouden het aantal gasten zoodanig beperken, dat er slechts drie of vier lieden overbleven, van wie althans met eenige waarschijnlijkheid kon worden aangenomen, dat John Raffles zich achter hun uiterlijk verborg.

En dan zou het zeker niet lang duren, of men had den waren Raffles kunnen aanwijzen.

Bovendien — nog afgezien van het feit, dat het hem de vrijheid zou kosten, kon Raffles toch niet in ernst volhouden, dat hij er in zou slagen het medaljon te stelen, nu zijn vijanden van dit voornemen afwisten!

Hij zou evengoed kunnen trachten de Tower binnen te dringen en daar de Kroonjuweelen te stelen!

Maar al overdacht Charly dit alles bij zichzelf — hij was in zijn hart overtuigd, dat Raffles zich door niets zou laten weerhouden om zijn woord aan Baxter gestand te doen.

Hij beschouwde een dergelijke onderneming als een wedstrijd, als een sportieve uitspanning, en de noodzakelijkheid om zijn vernuft en zijn vindingrijkheid tot het uiterste te moeten inspannen, verleende een aantrekkelijkheid te meer aan dit zeer gevaarlijke avontuur.

Maar ofschoon hij bij voorbaat overtuigd was van de nutteloosheid zijner pogingen, zoo trachtte Charly toch Raffles van zijn plan terug te brengen.

Maar reeds na de eerste woorden gaf hij het op — Raffles was vast besloten.

Charly keek hem even hoofdschuddend aan, en vroeg toen:

— Wil je mij eens zeggen, hoe het mogelijk is geweest, dat je hun dat alles hebt kunnen zeggen, zonder dat ze je onmiddellijk arresteerden?

— Oh, dat was heel eenvoudig, hernam Raffles luchtig — de zaak was dat ik eerder mijn revolver bij de hand had dan de heeren, met wie ik sprak.

— Maar hoe ben je in 's hemels naam kunnen wegkomen, zonder dat heel Scotland Yard in rep en roer geraakte?

— Het is ook niet geschied zonder dat alles op haren en snaren kwam te staan! antwoordde Raffles glimlachend.

En nu deelde hij Charly in korte woorden mede, hoe hij er in geslaagd was, te ontkomen.

Charly had zwijgend toegeluisterd, en toen Raffles zijn verhaal beëindigd had, stond hij op,

ging op Raffles toe, legde hem de beide handen op de schouders, en zeide op warmen toon;

— Ik zou het nalaten als ik jou was, Raffles! Het zou wel eens je laatste onderneming kunnen zijn!

Maar Raffles blies een dikke rookwolk uit en zeide, terwijl hij Charly strak aanzag:

— Dat zou veel minder erg zijn, Charly, dan dat ik mijn woord niet hield!

Eindelijk gevonden!
De cigaret J. v. K.

Hoofdstuk IV.

De toebereidselen.

Den volgenden dag verscheen het bericht aangaande de soirée van gravin Gosford in de meeste Londensche bladen.

Het aantal gasten werd er bij vermeld — het zou waarschijnlijk de dertig niet te boven gaan.

De namen zouden echter pas op het laatste oogenblik bekend worden.

Gravin Gosford stond bekend als een der rijkste adellijke dames en haar trots en ongenaakbaarheid waren bijna spreekwoordelijk geworden.

Men beweerde dat de Gosfords hun geslachtsboom tot in het begin van de dertiende eeuw konden volgen en dat de leden van dat geslacht eeuw na eeuw invloedrijke eereposten aan het hof der Engelsche Koningen hadden bekleed.

Gravin Gosford was op dat tijdstip 45 jaar, maar zij gaf zich alle moeite, er 15 jaar jonger uit te zien, en als zij daarin niet steeds slaagde, dan was het niet de schuld van haar coiffeur, een zeer kundig man, noch van haar manicure, noch van den leverancier, die haar allerlei zalpjes en watertjes leverde, maar alleen en uitsluitend van Moeder Natuur, die haar nu eenmaal begiftigd had met een languitgerekt, zuur en tanig gelaat, dat reeds op dertigjarigen leeftijd den glans der jeugd voor goed had moeten derven.

De gravin had lichtgrijze oogen, die trots om zich heen keken, en meestal de hulp van een sterk vergrootende face à main te baat moesten nemen, een grooten en dunnen neus, een beenig voorhoofd, een spitsen kin, magere wangen en volkomen kleurlooze wenkbrauwen, die echter nu en dan, bij feestelijke gelegenheden een weinig werden gekleurd, of „een verfje kregen” zooals de kamenier van de gravin het zeer oneerbiedig uitdrukte, wanneer zij met den chauffeur, die erg bij haar in de gunst stond, over hun beider meesteres sprak.

Wat den echtgenoot van de hofdame betreft, hij was een volkomen onbeteekenend persoon, die slechts scheen te leven in de schaduw van zijn trotsche echtgenoot, en die zoo weinig te beduiden had, dat men van hem als een groote bijzonderheid en een merkwaardige uitzondering verhaalde, dat hij eens, in een zitting van het Hoogerhuis, waarvan hij krachtens zijn geboorte lid was, het woordje „ja” had uitgesproken.

Het was het eenige, wat men hem in het House of Lords had hooren zeggen.

Hij was ruim een hoofd kleiner dan zijn echtgenoot, even mager als zij, met witte bakkebaardjes en keurig onderhouden nagels — en

meer viel er niet van hem te zeggen.

Hij had een enkele hartstocht, en dat waren zijn paarden.

Graaf Gosford bezat een van de grootste stallen van renpaarden in geheel Engeland en reeds menigmaal had een paard uit zijn stal een beroemden wedstrijd gewonnen — tot tweemaal toe zelfs de wereldberoemde Derby.

Hij besteedde er kapitalen aan, en hield een geheel legertje van trainers, staljongens, opzichters, jockey's en ander stalpersoneel op de been.

Hij sloeg dan ook nooit een wedstrijd over, en wanneer hij eenmaal een gesprek begon, dan kon men er steevast op rekenen, dat hij na twintig woorden over paarden zou beginnen te spreken.

Graaf Gosford bewoonde een zeer schoon huis, aan Russell Square gelegen en dat reeds dateerde uit het begin der achttiende eeuw.

Het bediendenpersoneel telde twaalf koppen, een butler, een huisknecht, een ander bediende door de Engelschen footman genaamd, een kamerbediende, een groom, een kamenier, een kamermeisje, een dienstmeisje, een linnenmeisje, een kok, een chauffeur en een koetsier — want Graaf Gosford had weliswaar een garage met vier auto's, maar het allerlieft reed hij toch in zijn tilbury of zijn spider — want die werden door paarden getrokken!

Het huis was aan de voorzijde van de straat gescheiden door een vrij grooten tuin.

Links grensde het aan een tweede heerenhuis, even oud en even statig, en rechts strekte zich een gedeelte van het groot plein uit.

Ten slotte bevond zich achter het huis een tweede tuin, grooter dan de zoeven genoemde, en beplant met zeer fraaie iepen en kastanjeboomen.

Hier ook bevond zich de garage, waarvan de deuren uitkwamen op eene breede zijstraat.

Mortimer en Sullivan waren aanstonds begonnen dit schoone, groote huis van alle kanten te bestudeeren, zooals een generaal, die een veldslag zal voeren, het terrein bestudeert, waar de strijd zal worden uitgevochten.

Zij begrepen instinctief, dat Raffles hen daarbij menigmaal bespiedde, maar dat was hen tamelijk onverschillig — de hoofdzaak was, dat zij het

terrein van hun werkzaamheden grondig leerden kennen.

En zij moesten wel aanstonds tot de ontdekking komen, dat het voor een handigen dief althans niet bijzonder moeilijk zou zijn, uit het huis te ontkomen, wanneer men tenminste niet voor iedere deur een dubbelen wachtpost wilde plaatsen.

Het huis bezat namelijk niet minder dan vijf ingangen, die allen gemakkelijk te bereiken waren, twee aan de voorzijde, twee aan den kant van den achtertuin, en een in den zijgevel.

De trappen waren breed, en de zolder zoo- wel als het dak moesten vrij gemakkelijk te bereiken zijn.

Men zou dus moeten beginnen, op zijn minst drie van die uitgangen tijdelijk te versperren, waardoor de kans op ontsnapping voor den dief aanstonds aanzienlijk zou verminderen.

Pas toen Mortimer en Sullivan zich goed op de hoogte hadden gesteld van de ligging van het huis namen zij het besluit, zich bij gravin Gosford te laten aandienen, en haar in hun plannen in te wijden.

Zij wisten zeer goed dat het niet zoo gemakkelijk zou zijn, en zij begonnen dus, gezamenlijk een brief op te stellen, waarin zij de gravin verzochten, hun een kort onderhoud te willen toestaan, in verband met een voor haar belangrijke zaak.

Een dag later kregen zij antwoord, en de gravin stond hun het gevraagde onderhoud toe.

Nauwkeurig op het aangegeven uur begaven Mortimer, James Sullivan en Dorrit Evans zich naar het prachtige heerenhuis, en werden door den deftigen huisknecht in een weelderig gemeubelde ontvangsalon gelaten.

Zij moesten een kwartier wachten — een omstandigheid waarop zij trouwens gerekend hadden, alvorens gravin Eleonore Gosford binnentrad, statig en trotsch zooals steeds en die hen afgemeten uitnoodigde, weder plaats te nemen.

Zij zelve ging zitten, nam de bezoekers een voor een even door haar face à main op, en begon toen:

— Gij zult wel begrijpen mijne heeren, dat uw brief mij een weinig verrast heeft! Ik kan mij niet goed voorstellen, in welk opzicht ik iets uitstaande zou kunnen hebben met Scotland Yard!

Ik vermoed echter dat het van belang is wat gij mij hebt mede te deelen?

— Inderdaad van groot belang, gravin! antwoordde Mortimer, die als woordvoerder voor de drie detectives zou optreden. Wij zijn hier gekomen in verband met uw soirée, welk gij over vijf dagen denkt te geven!

De gravin trok de wenkbrauwen hoog op en keek Mortimer vragend aan, zonder echter iets te zeggen.

Deze vervolgde dus:

— Wij hebben in de bladen gelezen dat het aantal uwer gasten omstreeks dertig zou zijn!

— Dat is inderdaad het geval mijnheer! zeide de gravin, wier verbazing steeds toenam. Mag ik weten waarom ge mij dit vraagt?

— Dat zult gij aanstonds hooren, gravin! Ik moet u namelijk mededeelen, dat John Raffles voornemens is, uw soirée te bezoeken!

De wenkbrauwen van de gravin vielen als het ware met een plof weder omlaag en met een onwillekeurig gebaar schoof zij haar stoel achteruit, terwijl de kleur van haar gelaat week.

Toen stamelde zij:

— John Raffles? De dief — de inbreker? Weet gij het zeker? Mijn God...

— Wij weten het heel zeker, gravin, want hij is het ons zelf komen mededeelen! antwoordde Mortimer bedaard.

— Wat zegt gij daar! riep de gravin uit, bij wie de toorn het begon te winnen van de ontsteltenis. Die geheimzinnige misdadiger heeft met u gesproken, en gij hebt hem niet aanstonds gearresteerd?

— De omstandigheden waren tegen ons, gravin! zeide Mortimer schouderophalend. Laat het u genoeg zijn, dat Raffles op dat tijdstip sterker was dan wij en dat hij ons ontsnapt is! Hij wil u bezoeken en ik zou bijna zeggen dat dit de hoofdzaak was, als hij niet van plan was, nog iets anders te doen, hetwelk voor u van nog meer gewicht is — hij wil u namelijk uw diamanten medaljon ontrooven, en wel voor één uur des nachts!

Gravin Gosford slaakte een kreet van schrik en liet zich achterover in haar stoel vallen, terwijl zij Mortimer met wijdogengesperde oogen aankeek.

Eindelijk kon zij uitbrengen:

— En — heeft hij dat ook zelf medegedeeld?

— Om u te dienen, gravin! antwoordde Mortimer.

— Maar — dat gaat mijn begrip te boven! Waarom juist dat medaljon? Het is toch volstrekt niet zeker dat ik het zal dragen?

— Wij zijn nu genaderd tot de reden van onze komst, gravin, want wij wilden u juist dringend verzoeken, niet alleen het medaljon te dragen, maar ons ook te veroorloven, onze maatregelen te nemen, opdat wij kunnen toegrijpen als Raffles het inderdaad mocht wagen, zijn handen naar het kostbare kleinood uit te steken.

De gravin speelde zenuwachtig met den gouden steel van haar face à main, en scheen een oogenblik in beraad te zijn.

Haar stem klonk een weinig scherp, toen zij zeide:

— Ik wil u niet verhelen, mijnheer, dat uw verzoek mij een weinig vreemd in de ooren klinkt! Als ik het wel begrijp, vraagt gij dus aan mij, aan gravin Gosford, u de behulpzame hand te bieden bij het onschadelijk maken van dien geheimzinnigen avonturier, die reeds zoovele misdaden heeft bedreven en op wiens aanhouding nog altijd een hooge premie is gesteld?

— Zoo is het, gravin! antwoordde Mortimer met een hoffelijke buiging. Wij wagen het, u om uw bijstand te vragen! Gij moet het ons niet euvel duiden, dat wij van deze gelegenheid gebruik maken. Wij hadden een schrandere, koelbloedige helpster noodig, en wie zouden wij beter geschikt voor ons doel hebben kunnen vinden, dan juist u, gravin?

Mortimer, die een uitmuntend menschenkenner was, had de zwakke plek van de gravin aangetaast — hij had haar ijdelheid weten te streelen.

Zij ging gaarne door voor een verstandige vrouw en haar gelaat verloor dan ook iets van de wrange uitdrukking, toen zij hernam:

— Wel, misschien kan ik u wel van dienst zijn! Ik ontken niet, dat het mij zou verheugen, wanneer ik er toe had kunnen bijdragen, dien booswicht, voor wien alle rijken sidderen, machteloos te maken! Gij kunt dus op mij rekenen, mijnheer! Zeg mij slechts wat ik daarvoor te doen heb!

— Dat kan ik u in een paar woorden mede-

deelen, gravin! antwoordde Mortimer, die slechts met moeite zijn vreugde verborg over dit eerste succes. Om te beginnen zou het wenschelijk zijn dat het aantal genoodigden werd ingekrompen, en niet hooger gesteld dan twintig personen — waaronder dan nog een aantal dames zouden kunnen zijn. Raffles heeft al heel wat vermommingen gebruikt, maar als jongedame heeft hij zich toch nog nimmer durven vertoonen — dat wordt hem belet door zijn hooge gestalte en zijn gespierde ledematen. Verder zou ik u willen verzoeken volstrekt geen hulppersoneel in dienst te nemen, want Raffles heeft reeds een paar malen op zeer handige wijze een van die lieden tijdelijk onzichtbaar weten te maken en zelf zijn plaats ingenomen.

— Dat laat zich hooren, mijnheer! hernam gravin Gosford. Door deze beide maatregelen wilt gij het arbeidsveld van Raffles zooveel mogelijk beperken!

— Uw scherpzinnigheid, gravin, heeft u de ware reden van mijn handelwijze ontdekt! riep Mortimer vol geestdrift uit. Verder acht ik het noodzakelijk, dat gij zeer nauwkeurig zijt ingelicht aangaande den maatschappelijken toestand en de antecedenten van uw gasten!

— Maar als ik alleen zeer goede bekenden noodig, mijnheer Mortimer, dan zal Raffles zich nog wel eenige malen bedenken, alvorens zich onder hen te begeven!

— Ik vrees van niet, gravin! hernam de detective hoofdschuddend. Maar in ieder geval wordt het ons daardoor des te gemakkelijker gemaakt, hem op de vingers te zien! Het zou ons aangenaam zijn, zoo spoedig mogelijk, liefst nog vandaag, een lijstje te mogen ontvangen met de namen van alle dames en heeren, die gij denkt uit te noodigen, en dat lijstje zal dan naderhand niet mogen worden uitgebreid. Ik vraag u dit, opdat wij uwe genoodigden ongemerkt ieder oogenblik van den dag en van den nacht kunnen gadeslaan, teneinde te voorkomen, dat Raffles poogt een hunner op te lichten en weg te voeren, om daarna diens rol te spelen — zooals hij het reeds eenige malen met het grootste succes gedaan heeft!

— Ook hierin stem ik toe, mijnheer, mits gij mij de verzekering kunt geven, dat mijn aan-

staande gasten onder geen beding last zullen ondervinden van uwe bemoeiingen!

— Dat beloof ik u, gravin! Zij zullen er volstrekt niets van bemerken, dat zij het voorwerp eener voortdurende bewaking zijn, en wij zullen slechts dan handelend optreden, wanneer er gevaar dreigt en Raffles zich bloot geeft, door een poging te wagen een uwer gasten te ontvoeren! Wij hebben hem dan meteen, en hij zal zijn weddenschap verloren hebben — want ik heb u nog niet gezegd, dat de stoutmoedige gentleman-inbreker ons heden telefonisch mededeelde, dat hij gaarne met ons om duizend pond sterling wilde wedden, dat hij u, ondanks alle voorzorgsmaatregelen, het diamanten medaljon voor één uur 's nachts zou hebben ontnomen!

— Dat is de onbeschaamdheid ten top gedreven! riep gravin Eleonore vol verontwaardiging uit. Welnu, wij zullen dien Raffles, naar ik vast vertrouw, ditmaal eens een lesje geven, dat hem zal heugen! Hebt gij mij verder nog iets te zeggen?

— Nog slechts dit, gravin! Het is natuurlijk noodig, dat gij het medaljon dien avond inderdaad draagt, anders zal Raffles zich rustig houden en zijn aanwezigheid door niets verraden! Wanneer er zich geen spek in den val bevindt, dan zal de muis er zich ook niet in wagen en dan is alle moeite tevergeefs geweest! Verder is het volstrekt noodzakelijk, dat eenige van onze mannen op verschillende punten van uw huis verborgen worden. Ik behoef u niet te vragen of het zeer groot is?

— Mijn huis telt 23 groote en kleine kamers, mijnheer!

Mortimer trok een bedenkelijk gezicht en zeide:

— Dat maakt er onze taak niet gemakkelijker op, maar wanneer al die kamers verlicht zijn, dan zou daardoor ons werk minder zwaar worden. Twee onzer, die Raffles niet van aanzicht kent, zult gij als genoodigden moeten voorstellen — en ik zal zorgen dat zij gekozen worden onder de schrandersten en stoutmoedigsten van ons corps detectives! Ik behoef u zeker niet te vragen of gij het medaljon zorgvuldig bewaart?

— Het ligt steeds in een kistje, dat zich in mijn gesloten secretaire bevindt — maar ik zou

volstrekt niet durven verzekeren dat een man als Raffles eenige moeite zou hebben, het meubel zoowel als het kastje open te breken.

— Dat zal hij ditmaal niet doen, gravin, want Raffles bezit ook zijn trots, en hij heeft nu eenmaal gezegd, dat hij het medaljon op den avond van uw soirée zal stelen — geen dag eerder! Voor alle zekerheid echter zou ik u aanraden, het juweel tot dien avond in de safe van mijnheer den graaf of van een Bank op te bergen!

— Ik zal uw raad volgen, mijnheer! Is dat alles?

— Nog slechts dit, gravin! Ik neem natuurlijk aan, dat al uwe bedienden volkomen vertrouwd zijn, maar toch zou ik u willen vragen, hen dezer dagen goed op de vingers te zien — want het zou wel eens kunnen zijn, dat Raffles een hunner weet op te vangen tijdens een afwezigheid van enkele uren, en dan in zijn plaats terugkeert — of een van zijn medeplichtigen zendt, om die rol te vervullen. En nu heb ik u verder niets meer mede te deelen. Mocht er nog iets te bespreken vallen, dan hoop ik, dat gij ons weder te woord zult willen staan met uw

bekende bereidwilligheid en gratie.

Mortimer was reeds opgestaan, en vervolgde:

— Thans blijft ons niets meer over, gravin, dan u voorloopig dank te zeggen voor uwe gewaardeerde hulp! Mijn beide collegas heb ik medegebracht, omdat het zeer waarschijnlijk is, dat de een zoowel als de ander, een kleine rol zal vervullen in de comédie, die wij gaan opvoeren.

De gravin had reeds op de schelknop gedrukt en de deftige bediende liet de drie detectives uit.

Toen zij de voordeur achter zich dichttrokken, zag Mortimer op eenigen afstand een motorwielrijder, die blijkbaar het huis had staan opnemen en haastig wegreed, zoodra hij de detectives zag verschijnen.

— Hij laat ons bespionneeren, die drommel-sche Raffles! bromde Mortimer tusschen de tanden. Maar het zal hem toch weinig baten! Als hij het werkelijk waagt, zijn woord gestand te doen — dan is hij niet alleen zijn duizend pond sterling kwijt, maar hij kan in een van onze best bewaakte gevangenissen heel wat jaren nadenken over zijn zonden!

Hoofdstuk V.

De gasten.

Twee dagen later werd het lijstje bekend gemaakt van de gasten, welke gravin Gosford op haar intiem soirée had genoodigd.

Als voorwendsel werd de benoeming van haar echtgenoot in een hooge Siameesche ridderorde genoemd, een onderscheiding, waarvan de aanleiding trouwens aan iedereen ontging, of het moest zijn dat de graaf eenige jaren geleden eens eenige woorden met den Siameeschen kroonprins had gewisseld.

En het waren louter namen die klonken!

Boven aan het lijstje stond de naam van Lord Kingscote.

Dan volgden die van Lady en Lord Macclesfield — dezelfde dame, aan wie Raffles haar valsche paarden had teruggezonden, met een hoffelijk begeleidend schrijven.

Verder trof men onder de genoodigden den kamerheer in buitengewonen dienst, graaf Howe aan, en dan de graven Coventry, Carrington en Ducy, allen leden van de Privy Council, den Kroonraad, met hunne dames.

Voorts waren er nog eenige hooggeplaatste officieren van Land- en Zeemacht uitgenoodigd, zonder uitzondering goede vrienden van het echtpaar Gosford, en natuurlijk allen van adel.

Twee jeugdige luitenants van een Schotsch regiment voltooiden het lijstje — maar slechts gravin Gosford wist, dat die twee zoogenaamde officieren twee detectives uit Manchester waren, Greenback en Sloan geheeten.

Mortimer zelf was speciaal naar Manchester gegaan, om deze beide mannen uit te zoeken, die in de katoenstad bekend stonden als twee

voortreffelijke speurders en die voor geen klein geruchtje vervaard waren.

Zij waren beiden nog jong, vol eerezucht, en aanstonds hadden zij gretig toegestemd, Mortimer naar Londen te vergezellen, om daar behulpzaam te zijn bij de vangst van den man, die steeds zal worden aangemerkt als den stoutmoedigsten avonturier en den geniaalsten dief van de twintigste eeuw.

Zij waren beiden krachtig gebouwd en hun beschaafde manieren en knap gelaat, wezen hen als het ware aan voor de rol welke zij te vervullen zouden krijgen.

Intusschen zat men op Scotland Yard niet stil.

Met de uiterste behoedzaamheid, en met inachtneming van alle denkbare voorzorgsmaatregelen, zoodat een afgeluisterd gesprek tot de onmogelijkheden behoorde, werd daar gebouwd aan de scherp gestelde val, waarin men ditmaal den Gentleman-dief onherroepelijk hoopte te vangen.

Met de grootste zorgvuldigheid werden de gangen nagegaan van alle gasten, teneinde te beletten, dat Raffles, zonder dat het aanstonds bekend werd, de plaats van een hunner zou innemen, na hem op de een of andere wijze te hebben ontvoerd en naar een van die schuilhoeken gebracht, waarvan Raffles er een eindeloos aantal scheen te bezitten en welke men tot dusverre ondanks alle pogingen, nog nimmer had weten te ontdekken.

Van Raffles hoorde of zag men niets in dien tijd, maar de detectives wisten maar al te goed, dat hij op zijn beurt alles in het werk stelde, om zijn plan te doen slagen.

Indien men het hun echter gevraagd had, zouden zij naar eer en geweten verklaard hebben, zich volstrekt niet te kunnen voorstellen, hoe Raffles zich de tenuitvoerlegging van zijn plan dacht — zij zouden geantwoord hebben, dat hij volslagen gek moest zijn, als hij ondanks alles poogde, het juweel te stelen in een kamer, waar dan toch minstens 24 personen bijeen zouden zijn, terwijl hij moest weten, dat er op iedere verdieping van het huis een vijftal, of misschien wel een dozijn detectives verborgen zouden zitten.

En toch zeide hun een heimelijk voorgevoel, dat Raffles zou komen!

Hoe — dat was hun een raadsel, maar komen zou hij stellig!

En eigenlijk hoopten zij het ook, want als hij er maar eenmaal was, dan zouden zij wel zorg dragen, dat hij onmogelijk meer kon ontsnappen!

Intusschen was er onder de gasten, althans een tweetal, dat de uitnoodiging voor de soirée van Gravin Gosford met gemengde gevoelens ontving en niet bepaald opgewekt gestemd was.

Dat was het echtpaar Macclesfield.

Zooals Raffles wel voorspeld had, had er een heftig tooneel plaats gehad tusschen de beide echtelieden, want Lady Macclesfield had zich met het paarsnoer aanstonds naar haar echtgenoot begeven, het woedend voor hem op zijn schrijftafel neergeworpen en hem gevraagd, hoe hij het durfde wagen, een vrouw met acht kwartieren in haar wapen valsche paarden ten geschenke te geven.

De graaf had bij hoog en laag verzekerd, dat de paarden echt waren, hij had haar zelfs den naam genoemd van den juwelier, bij wien hij zij vijf jaren geleden te Parijs gekocht had en onder het waakzaam oog van zijn vrouw had hij een brief aan dezen heer opgesteld, waarin hij hem verzocht, te bevestigen dat het snoer paarden, hetwelk Lord Macclesfield vijf jaar geleden bij hem gekocht had, inderdaad echt was.

De brave Lord wist dat hij zich met dezen brief belachelijk maakte, omdat de juwelier Cohnstam uit de Rue de la Paix natuurlijk geen valsche paarden verkocht, maar hij verzond gedwee den brief.

Daar was aanstonds antwoord op gekomen — een antwoord in fijn ironischen stijl, maar waaruit zeer duidelijk bleek, dat Zijne Lordschap de waarheid had gesproken — de paarden waren wel degelijk echt geweest!

En daar er aan de valscheheid van de paarden, door Raffles terugbezorgd, niet behoefde te worden getwijfeld, was er slechts een enkele mogelijkheid — in den loop van die vijf jaren moest het snoer door dezen of genen stoutmoedigen roover gestolen en door een nagemaakt vervangen zijn, hetwelk bedriegelijk op het echte geleek.

Het was op den dag, voorafgaande aan de soirée van gravin Gosford en omstreeks vier uur

in den middag, toen er een huurauto stil hield voor het fraaie heerenhuis van Lord Macclesfield.

Er stapte een heer uit met een witten knevel, waarvan de punten hem tot bijna op de borst hingen, kortgeknipt wit haar, en borstelig witte wenkbrauwen, zeker 65 jaar, maar wiens kaarsrechte houding hem veel jonger deed schijnen en aanstonds in hem den oud-militair deed vermoeden.

Hij was gekleed in een lange zwarte jas en droeg een hoogen, glanzenden hoed.

Met een kort gebaar maar niet onvriendelijk wees hij de hulp af van een bevallig jong meisje dat hem op den voet volgde, na eveneens uit de auto gestegen te zijn en slechts licht op zijn stok leunend besteeg hij de treden van het kleine terras, dat naar de voordeur leidde.

Hij belde aan en de deur werd geopend door een ouden, grijscharigen bediende, die vroeg wat de bezoeker wenschte.

— Is je meester thuis, Henry? vroeg de oude heer. Maar ik geloof waarachtig dat de kerel mij niet meer herkent!

De bediende kneep zijn oogen half dicht, trad een stap achteruit, terwijl zijn gelaat blijde verrassing toonde en riep toen uit:

— Ik vraag U duizendmaal om verschooning, kolonel — ik had u niet aanstonds herkend! En dat — maar dan moet dat Miss Julie zijn!

— In levende lijve! riep de bezoeker uit. Gegroeid nietwaar? Ja, in tien jaren veranderen de kinderen! Is mijn broer thuis of niet?

— Ja kolonel — ik zal hem aanstonds gaan waarschuwen! Lieve hemel, wat zal hij in zijn schik zijn!

De oude Henry had de beide bezoekers onder het spreken naar de ontvangkamer geleid en verliet het vertrek, na nog een blik vol bewondering op het mooie blonde meisje te hebben geworpen, dat aandachtig, met de handen op den rug, de schilderijen bekeek, die aan de wanden hingen.

Er waren nog slechts weinige minuten verlopen, of Lord Macclesfield trad binnen, die met uitgestoken hand verheugd op den bezoeker toetrad, en uitriep:

— Ben je daar al, Gerard? Lieve hemel, je verrast ons! Eigenlijk hadden wij je pas overmorgen verwacht!

— Ik ben in Genua van de boot gegaan en over land verder gereisd — het kind was voortdurend zeeziek, en ik dankte den hemel, dat ik die vervloekte schuit niet meer onder mijn voeten voelde! Alles hier in orde, George?

— Zoo goed als het maar kan Gerard! Maar — je wilt toch niet zeggen — — is dat Julie? Is dat je dochter?

— Ja! Wat zeg je van haar? Een heele meid geworden, nietwaar? En het Engelsch-Indische klimaat heeft haar goed gedaan, zooals je ziet!

Het jonge meisje stak haar oom vrijmoedig de hand toe en zeide!

— Dag oom! Ik ben blij dat ik u zie! Kunt u zich me nog herinneren, toen ik tien jaar was?

— Wat dacht je dan, jij drommelsche meid! riep Lord Macclesfield. Maar je bent toch wel veranderd, hoor! Je doet zeker veel aan sport?

— Natuurlijk oom! antwoordde Julie vol trots, Ik rijd paard, ik tennis, ik zwem, ik doe van alles! Hoe maakt tante het? Ze is hoop ik thuis?

— Ze zal wel aanstonds terugkomen! antwoordde Macclesfield, een weinig verlegen. Ze is — ze is naar de politie!

De kolonel zette groote oogen op, en herhaalde op zijn gewonen, commandeerenden toon:

— Naar de politie? Ben je niet wijs, man? Wat voert ze daar uit?

— Oh, een ellendige geschiedenis! Ik zal het je aanstonds wel vertellen — maar spreek er zoo min mogelijk met Jane over! Je blijft natuurlijk hier eten en logeeren, zooals we hebben afgesproken, totdat je een behoorlijke woning hebt gevonden!

— Als ik jullie maar niet tot last ben! bromde de oude militair. — Ik heb in den laatsten tijd last van het pootje en dan ben ik niet mak, laat ik je dat vooruit zeggen! Vraag maar aan Julie!

— Kom, oude brompot, je overdrijft weer! riep Julie lachend uit, terwijl zij haar vader om den hals viel.

— Kom maar mee — ik zal zelf maar de rol van huisvrouw spelen en jullie je kamers wijzen! Heb je je bagage al meegebracht?

— Alleen onze handbagage — de rest is nog op de boot en komt pas overmorgen. Ik heb mooie dingen voor jullie meegebracht — shawls,

batiks, koperwerk, wapens en de drommel! Heb je nog van die goede oude rum? Het goedje aan boord was bocht!

— Je zult je hart kunnen ophalen, Gerard! antwoordde Lord Macclesfield lachend. Maar ga nu maar eerst mee naar je kamer en jij ook Julie, dan kunnen jullie je verfrissen!

— Zou je willen gelooven dat de oude Henry mij niet eens dadelijk herkende, vroeg de kolonel toen het drietal de trappen besteeg.

— Dat is niet zoo erg verwonderlijk! antwoordde Macclesfield glimlachend. Je bent hier tien jaren geleden voor het laatst geweest! Maar ik zelf kan niet zeggen dat je erg veranderd bent, alleen nog wat witter geworden!

— Dat dank je de drommel! gromde de kolonel. Altijd vechten tegen die satansche oproerige kerels, drie kwart van je leven in den zadel, vaak buitenshuis bivakkeeren, lange marschen — dat gaat je niet in je kleeren zitten! Om je de gulle waarheid te zeggen — ik heb er geen spijt van, dat ik eindelijk mijn pensioen heb aangevraagd en huistoe ben gegaan. Ik geloof dat ik mijn plicht tegenover het vaderland ruimschoots heb verricht en nu wel aanspraak op wat rust kan laten gelden! Bovendien, zooals ik je al geschreven heb, het is voor Julie veel beter, dat ze nu eindelijk eens naar Londen komt. In Bombay wonen ook wel Engelschen — maar het is toch alles maar namaak!

Onder het spreken was het drietal een gang ingelooopen, waarop drie deuren uitkwamen.

Lord Macclesfield opende een van deze deuren, dwong zijn broeder met een kameraadschappelijken duw om binnen te gaan en zeide:

— Hier is je kamer, oude jongen? Herken je haar nog?

De kolonel keek even rond en antwoordde toen:

— De kamer is dezelfde gebleven — maar je schijnt de meubelen te hebben veranderd!

— Op verlangen van mijn vrouw! Jane kreeg een half jaar geleden een aanvechting om alles te vernieuwen, van den zolder tot den kelder! Het heeft mij een massa geld gekost, dat kan ik je verzekeren!

De kolonel wierp zijn broeder een schuinschen blik toe, en bromde toen meesmuilend.

— Ik zou me maar niet beklagen! Je kunt

het gelukkig nog best betalen! En nu hoop ik me hier op mijn gemak te zetten en een paar weken rust zullen mij opknappen.

Lord Macclesfield gaf zijn broeder een harden klap op den schouder, en zeide lachend:

— Dan zal die rust toch pas overmorgen kunnen ingaan, mijn waarde!

— Hoezoo? vroeg de kolonel, terwijl hij de wenkbrauwen fronste.

— Wel, er is morgen een soirée bij gravin Gosford en je zult toch zeker wel begrijpen, dat ik je daar mee naar toe neem!

De kolonel trok een zuur gezicht, schudde driftig het hoofd, en zeide:

— Ik denk er niet aan! Dacht je dat ik naar Londen was gekomen, om aan al die nonsens mee te doen?

Maar Julie trad op hem toe, legde vleiend den arm om zijn hals, en zeide met een pruilend mondje:

— Maar pa! Dat is u toch geen ernst! Wilt u mij soms opsluiten hier? U wilt toch zeker geen nonnetje van mij maken?

De kolonel bromde nog iets voor zich heen, maar het was wel duidelijk, dat hij toch geen weerstand kon bieden aan de smeekbede van zijn dochter.

Hij bromde iets onverstaanbaars, haalde de schouders op en riep toen uit:

— In Godsnaam dan maar! Maar je zult je dan voor latere gelegenheden een chaperonne moeten verschaffen, kind! Het is niets voor mij! Ik ben een oud soldaat en al die mooie praatjes in de salons kunnen mij niet schelen!

— Ik neem je dus mee! riep Lord Macclesfield vroolijk uit. Je kunt je wel voorstellen hoe trotsch ik er op zal zijn, den bedwinger van de opstandige Moplachs in Malabar, als mijn broer te introduceeren! En nu zal ik jou je kamer wijzen, Julie! Ga maar eens met me mede.

Eenige minuten later waren vader en dochter geïnstalleerd en het was onder het dienstpersoneel al spoedig bekend, dat, na een afwezigheid van ruim 10 jaren, de broeder van Lord Macclesfield uit Engelsch-Indië was teruggekeerd, door de regeering van zijn land begiftigd met de hoogste Koninklijke Huisorde, het Victoria Kruis van Verdienste, wegens de groote diensten welke hij aan Engeland had bewezen, door den

opstand van de fanatieke Moplans te onderdrukken.

Pas kort voor het uur, waarop men in het huis der Macclesfields placht te dineeren, keerde de vrouw des huizes terug van haar tocht naar de politie en al deed zij er moeite genoeg voor — zij kon haar zwager en haar nichtje niet met een opgewekt gelaat begroeten, want de zaak van het paarsnoer was nog altijd niet opgelost.

Men had haar op Scotland Yard medegedeeld, dat het paarsnoer door dezen of genen stoutmoedigen dief in den loop der laatste vijf jaren verruild was tegen een valsch — en met die wetenschap kon zij huiswaarts keeren.

De kans, dat zij nog ooit het echte snoer terug zou krijgen, had men haar als zeer gering afgeschilderd.

De diefstal zou waarschijnlijk gepleegd zijn door een der bedienden — en in die vijf jaren had Lady Macclesfield er wel een dertigtal gehad!

Aan tafel sprak men over weinig anders en den kolonel scheen het geweeklaag van zijn schoonzuster spoedig te vervelen, want dadelijk nadat het dessert was opgediend, begaf hij zich naar de rookkamer, vergezeld door een paar andere heeren, die aan den maaltijd hadden deelgenomen.

Het waren de graven Coventry en Carrington, die beiden waren uitgenoodigd op de soirée, welke den volgenden avond door Lady Gosford zou worden gegeven.

En men was nog geen vijf minuten in de rookkamer bijeen, of het gesprek liep over Raffles en zijn stoutmoedige uitdaging, tot Scotland Yard gericht.

Het is waar, Phileas Baxter had aan gravin Gosford laten verzoeken, de zaak zooveel mogelijk geheim te houden, maar gravin Gosford was een vrouw en Lady Macclesfield behoorde tot haar beste vriendinnen.

Zij had het dus aanstonds aan deze verteld, en het spreekt vanzelf dat Mylady geen kwartier daarna haar echtgenoot op de hoogte had gebracht.

En men kon het wel als zeker aannemen, dat van de uitgenoodigde gasten althans de helft van de heeren wist, wat er den volgenden avond op het spel zou staan.

De waarheid gebiedt om te zeggen, dat er van hen zeker geen drie waren, die inderdaad in ernst geloofden, dat Raffles zijn opwachting zou komen maken.

Zij haalden er de schouders over op, zij lachten daar eens om en zij verklaarden Raffles voor een grootspreker.

En onder deze ongeloovige Thomassen bevonden zich toevallig ook de graven Coventry en Carrington, beide heeren van een zekeren leeftijd, rijk, van ouden adel en zeer gezien bij de moeders van huwbare dochters, die een zekeren graad van rijpheid hadden bereikt.

Toen allen gezeten waren, en de oude Henry sigaren had gepresenteerd, wendde Carrington zich tot kolonel Blissford, den broeder van Lord Macclesfield en vroeg glimlachend:

— Wel kolonel, heeft Lord Macclesfield u al op de hoogte gebracht van de grap, die morgenavond heet te worden opgevoerd in het huis van gravin Gosford?

De kolonel keek den vrager verschrikt aan en riep onthutst uit:

— Lieve hemel, zij zullen toch geen blijspel opvoeren? Er is niets wat mij altijd zoo zeer de tranen in de oogen brengt als een blijspel door dilettanten te zien opvoeren!

— Neen, kolonel, dat is het niet! hernam Carrington lachend. De grap betreft John Raffles, den Grooten Onbekende, die met Phileas Baxter, onzen hoofdinspecteur van politie, gewed heeft, dat hij morgenavond voor één uur een kostbare diamanten medailjon zal ontnemen aan de gastvrouw!

De kolonel trok zijn witte wenkbrauwen hoog op, liet ze toen zoo ver mogelijk dalen en zeide verwonderd:

— Wat is dat voor een verhaal? Ik begrijp er niet veel van! Wie is die John Raffles?

Allerwege gingen kreten van ongeloof en verwondering op.

— Wil je zeggen dat je nog nooit van den gentleman-dief gehoord hebt, Gerard? riep Lord Macclesfield uit. Zijn naam wordt anders in Amerika, zoowel als in Afrika, in Australië en in Indië genoemd!

— Ik had waarachtig wel wat anders te doen! antwoordde de kolonel brommend. Vertel mij dan de zaak maar eens!

En nu deelde Carrington in bijzonderheden alles aan den kolonel mede, wat hij aangaande de hinderlaag wist, welke de politie aan Raffles dacht te stellen.

De kolonel had aandachtig toegeluisterd en zeide toen hoofdschuddend:

— Ik kom hier als een vreemdeling in Jeruzalem, maar ik geloof toch wel te mogen zeggen, dat ik het voor een bakerpraatje houd! Veronderstel dat die Raffles werkelijk bestaat, dan zal hij zich nog wel eens een paar malen bedenken, alvorens hij er zich aan waagt, zijn weddenschap te willen winnen! Gij beschrijft me dien man als uiterst vermetel en dapper, schrandere en koelbloedig — maar als de politie werkelijk al van alles op de hoogte is, dan verklaar ik dien Raffles voor stapelgek, wanneer hij werkelijk dit waagstuk wil ondernemen!

Maar nu schudde Lord Macclesfield het hoofd en hernam op ernstigen toon, terwijl hij een schuwen blik om zich heen wierp, alsof hij bevreesd was, dat Raffles zich in de buurt ophield en hem zou kunnen beluisteren:

— Zeg dat niet te hard, Gerard! Men kan wel zien dat je uit een ander werelddeel komt! Het is ongelooflijk, wat de Gentleman-Inbreker durft te ondernemen! In ieder geval staat het vast dat hij de beschikking heeft over middelen, die boven onze bevatting gaan en die ook de politie niet in hun vollen omvang doorgrondt. En die middelen hebben hem in staat gesteld, zich tot dusverre aan alle achtervolgingen van de politie te onttrekken!

— Nonsens! barstte de kolonel uit. Het doet mij nu genoeg, dat je mij gevraagd hebt morgenavond van de partij te zijn, want ik zou wel eens willen zien, dat die sinjeur het in mijn aanwezigheid zou wagen, gravin Gosford van haar diamanten medaljon te berooven! Ik vind haar tusschen ons gezegd en gebleven, een vervelend creatuur, tenminste als zij in die tien jaren niet veranderd is, maar ik zou toch als militair nooit toelaten, dat die schurk van een Raffles haar zou berooven! Ik zal mijn revolver bij mij steken, dat neem ik mij vast voor!

Weer schudde zijn broeder het hoofd en hernam:

— Alle revolvers ter wereld zullen je niet baten, Gerard, want je zult Raffles niet eens herkennen!

— Wat bedoel je daarmee? vroeg de kolonel, terwijl hij zijn broeder verbaasd aanzag.

— Wel, hij zal natuurlijk onder een of andere vermomming verschijnen! Hij zal wel trachten het uiterlijk van een der gasten aan te nemen!

— Wat vertel je me daar nu? hernam de kolonel ongeduldig. En Carrington vertelt mij zoeven, dat de politie er juist angstvallig tegen waakt, dat Raffles in de huid van een ander kruipt! Alle gasten zijn immers uitstekend bij haar bekend?

— Het een zoowel als het ander is waar, antwoordde Lord Macclesfield, maar Raffles heeft helaas al meermalen getoond, dat hij zelfs met dergelijke voorzorgsmaatregelen den spot drijft!

Hoofdstuk VI.

Eén uur des nachts.

Het was omstreeks acht uur in den avond van den volgenden dag, toen de eerste gasten hun intrede deden in de vestibule van het prachtige huis van graaf Gosford.

En geen hunner besefte, geen hunner had er het minste vermoeden van, dat er zich op dit oogenblik in het huis niet minder dan twaalf goedgewapende en welverborgene politieagenten

bevonden, aangevoerd door een tweetal inspecteurs.

Bovendien werd het blok, waartoe het huis van graaf Gosford behoorde en dat nog slechts twee andere huizen bevatte, nauwkeurig bewaakt door agenten in burger.

En dan waren er ten overvloede onder de gasten de twee detectives uit Manchester, die

onder de besten waren uitgezocht en reeds den dag te voren in het geheim hun intrek hadden genomen in het prachtige heerenhuis, zoodat er van een persoonsverwisseling geen sprake meer kon zijn.

Toevallig hadden deze beide heeren gitzwarte oogen, en zooveel wist men wel van Raffles en zijn stoutmoedigen helper, dat zij geen van beiden zwarte oogen hadden.

Er heerschte een soort zenuwachtige spanning want het was onmogelijk gebleken, de zaak geheel en al geheim te houden, ofschoon de meeste gasten pas op het allerlaatste oogenblik van hun medegeinviteerden te hooren hadden gekregen, wat er dien avond op het spel stond.

En dit was zelfs voor twee met juweelen omhangen gravinnen aanleiding geweest, om aanstonds rechtsomkeert te maken, in gezelschap van hunne echtgenooten, want zij verkozen het zekere boven het onzekere en wilden, daar zij maar al te veel van Raffles gehoord hadden, hun juweelen niet aan een ongewenschte ontmoeting met den Gentleman-Inbreker bloot stellen.

Zoodoende was het aantal gasten tot achttien teruggebracht, want kolonel Blissford en zijn dochter Julie zouden Lord en Lady Macclesfield vergezellen, die op hun beurt in gezelschap gingen van hun eenigen zoon, een langen slungel, met een tamelijk schaapachtig gezicht, die reeds vergeefs gepoogd had, zijn nichtje het hof te maken.

Van het dienstpersoneel wist men met volstrekte zekerheid, dat geen der leden zijn plaats had kunnen inruimen aan John Raffles — ook hier was het toeval de politie weer gunstig geweest, want het had er voor gezorgd, dat alle mannelijke en vrouwelijke bedienden, hoewel kaarsrecht, ver onder de middelmaat waren!

En Raffles, dat wist men, was slank en krachtig gebouwd en hij was zeker zes voet lang.

De gasten werden in de vestibule ontvangen door een ouden bediende, die blijkbaar zeer onder den indruk was van de komende gebeurtenissen, die hun met de hulp van een huisknecht van hun overgoed ontlastte, dat vervolgens naar de vestiaire werd gebracht.

Daarop bestegen zij de monumentale trap, en werden op de eerste verdieping begroet door een zoon des huizes, Tom Gosford, een flink ge-

bouwden jongen man, met een aankomend kneveltje en die zich heilig had voorgenomen, Raffles te helpen vangen, wanneer hij zich mocht vertoonen!

Dan volgden zij een breede gang, aan welker einde zich de dubbele deuren bevonden, die toegang gaven tot de tamelijk groote zaal, waar de gasten zich zouden vereenigen.

Deze zaal had drie ramen, uitzicht gevende op den tuin, die door een tamelijk hoogen muur omgeven was.

Een breede deur gaf toegang tot het vertrek, waar het souper zou plaats vinden.

Voor en na den maaltijd zou gedanst worden en daartoe was een groote vleugel in een der hoeken van het vertrek geplaatst.

Dit instrument zou bespeeld worden door een gehuurden pianist en het behoeft niet nader te worden toegelicht, dat men ook dezen man zorgvuldig had uitgekozen — hij was nauwelijks 16 jaar en hij keek zoo verschrikkelijk scheel, dat zelfs een duivelskunstenaar als Raffles het geen vijf minuten zou kunnen volhouden, om hem te imiteeren.

Ten overvloede was het jongmensch toegerust met de ergste X beenen, welke men zich kan denken — kortom, de politie mocht met trots verklaren, dat zij in dezen jeugdigen artist iemand had weten te vinden, wiens persoonlijkheid nu eens niet door Raffles kon worden nagemaakt.

En op dien ganschen weg van de voordeur naar de ontvangzaal loerden zes paar oogen, toebehoorende aan agenten, die allen Raffles wel eens gezien hadden, al was het dan ook in een vermomming en die verborgen stonden in andere vertrekken, waarvan de deuren op een kleine kier waren gezet.

Op den drempel van de vleugeldeuren ontving gravin Gosford hare gasten.

En het mag niet ontkend worden, dat de gastvrouw tamelijk zenuwachtig was, al deed zij al haar best, dit achter een hooghartigen glimlach en een luide stem te verbergen.

Zij was gekleed in een diep uitgesneden japon van vuurroode zijde, en aan haar hals hing, bevestigd aan een dunne gouden ketting, het beroemde medaljon.

Het fonkelde en straalde in het licht der elektrische kroon en iedereen keek er naar met een

heimelijk gevoel van angst, gemengd met bewondering en spanning.

Het leek krankzinnig, volkomen onuitvoerbaar, dit juweel te rooven in zulk een helverlichte zaal, te midden van de gasten, die een voor een goed bekend waren aan de gastvrouw, en terwijl een paar dozijn spiedende oogen aller bewegingen volgden.

Omstreeks negen uur waren ongeveer alle gasten aanwezig, met uitzondering van Lord en Lady Macclesfield.

De gastvrouw werd reeds eenigzins ongeduldig, toen de stem van den butler klonk, deftig in de rok gekleed, die luide aankondigde:

— Lord en Lady Macclesfield, Kolonel graaf Blissford, Miss Blissford, burggraaf Blissford!

Bijna op hetzelfde oogenblik trad het vijftal binnen en de gastvrouw ging hen dadelijk tegemoet.

Zij ging het allereerst toe op kolonel Blissford, stak hem de hand toe en riep uit:

— Dat is alleraardigst van u kolonel! Ik had eigenlijk nooit gedacht dat uw broer u zou kunnen overhalen, mijn soirée te bezoeken! Ik herinner mij nog zeer goed, dat gij vroeger een echte menschenhater waart!

— Ik vrees dat het er niet beter op geworden is daarginds onder de Moplaks, gravin! antwoordde de kolonel, die in zijn schitterende uniform aanstonds aller aandacht had getrokken. Maar wij kennen elkander reeds te lang, dan dat ik dit had kunnen weigeren!

Dit was nu een tamelijk dubbelzinnig compliment, en de gravin trok dan ook een tamelijk zuur gezicht.

Zij wendde zich tot Lady Macclesfield en de beide dames waren dadelijk in een druk gesprek gewikkeld.

De kolonel liet zich aan dezen en genen voorstellen, en zette zich toen met een tamelijk verveeld gezicht in een hoek neer, wachtte tot het oogenblik, dat hij een paar heeren bereid zou kunnen vinden, met hem aan het whisttafeltje plaats te nemen.

Maar Julie zag er uit als een bloeiende roos, en zij was blijkbaar zeer verheugd, eindelijk eens op behoorlijke wijze te kunnen uitgaan, zonder genoeg te moeten nemen met het surrogaat, waarmede zij in Calcutta had moeten volstaan.

De jonge Blissford, de zoon van Lord Macclesfield, was niet van haar zijde te slaan, ofschoon het duidelijk bleek, dat het jonge meisje volstrekt niet op zijn gezelschap gesteld was.

Er kwamen bedienden met ververschingen binnen en het duurde niet lang of het gesprek was algemeen.

Ook Greenback en Sloan, de beide detectives uit Manchester, namen er aan deel, en het moet gezegd worden, dat zij zich voortreffelijk gedroegen en dat niemand die het niet wist, in de beide chique gekleede jongelui, glad geschoren en keurig gekapt, die zoo uitstekend met het monocle wisten om te gaan, speurders van de politie waren.

En toch, ondanks de voorgewende opgewektheid heerschte er een zekere spanning, moeilijk onder woorden te brengen, maar door bijna iedereen gevoeld.

Het was nu bijna half elf — en men wist dat Raffles zich thans in het huis moest bevinden!

Ergens in het groote gebouw moest de man zich verscholen houden, die gewed had, dat hij, voor de klok één uur in den nacht zou slaan, het kostbare diamanten medaillon van gravin Gosford zou stelen!

En toch, leek het niet al te dwaas, dat hij het zou wagen, dit vertrek binnen te treden?

Hij moest immers wel begrijpen, dat de gastvrouw zich onder geen enkel voorwendsel zou laten verlokken, deze kamer geheel alleen te verlaten?

Daarenboven, hij had duidelijk verklaard, dat hij den diefstal zou plegen te midden van de gasten.

Zou hij het dus werkelijk wagen, eer er een paar uren verstreken waren, hier binnen te dringen?

Zou hij er dan in slagen, aan het bespiedend oog der detectives te ontkomen?

Zou hij niet gewapend zijn?

Maar zelfs hierop was toch gerekend — de beide detectives zouden immers niet aarzelen, wanneer het noodig was, aanstonds van hun eigen revolvers gebruik te maken.

Iedereen gevoelde dit, iedereen dacht aan niets anders en toch werd er over geheel andere dingen gesproken.

En dat gedwongen, — dat onechte, drukte zijn stempel op de geheele conversatie.

Men sprak te veel, men sprak te snel, men sprak te luid!

Het was bijna een verademing, toen omstreeks half elf de jeugdige pianist verscheen, die zich vreeselijk verlegen, eerst met een linksche buiging tot de gastvrouw wendde, haar hand wilde grijpen om die te drukken, welk gebaar natuurlijk genegeerd werd en daarop met zijn portefeuille met muziek, die hij onderweg twee malen liet vallen, naar de vleugelpiano dribbelde, zich op de hooge kruk heesch en aanstonds met een geweld, alsof hij ijzer op een aambeeld moest smeden, een foxtrott inzette.

De dans begon en gedurende een uur dachten slechts weinigen aan wat er moest komen.

Dat waren de beide detectives, ofschoon zij ijverig meedansten, dat was de gastvrouw en dat was graaf Gosford.

De oude kolonel had eindelijk een paar heeren van denzelfden leeftijd weten over te halen in de souperzaal plaats te nemen aan een klein tafeltje en daar een robber met hem te whisten.

En hij was zeer in zijn humeur, de oude snorrebaard, want hij hield er van te winnen, en hij had al een flinken stapel fiches naast zich.

Om half twaalf begon het souper en om half een eindigde het.

En nog altijd was er niets geschied, nog altijd fonkelde en schitterde het kostbare medaljon op den schralen boezem van Gravin Gosford.

En men begon verlicht adem te halen!

Het was duidelijk — Raffles had zich ditmaal aan grootspraak schuldig gemaakt.

Hij moest begrijpen, dat hij zichzelf ditmaal een onmogelijke taak had gesteld.

Hij had moeten toegeven, dat de politie hem ditmaal toch de baas was geweest.

De gasten traden allen de ontvangzaal weder binnen, om zich opnieuw aan den dans te wijden en onwillekeurig richtten zich aller oogen het eerst naar de prachtige Sèvres pendule, die op den eeuwenouden schoorsteen prijkte.

De wijzers wezen tien minuten over half een.

De kolonel, het gelaat een weinig verhit en rood door de wijn, waarvan hij een groot liefhebber was, richtte zich met een spottend lachje tot zijn broeder en zeide op fluisterenden toon:

— Waar zit nu die Raffles? Waar blijft nu de beroemde man?

— Houdt je in 's hemelsnaam stil! hernam zijn broeder verschrikt fluisterend. Tart het lot niet — het is immers nog geen één uur!

Maar de kolonel haalde minachtend de schouders op, wendde zich af, ging toen naar de vrouw des huizes en vroeg haar met een diepe buiging om de eer van een wals.

Zeer geveleid draaide gravin Gosford een oogenblik later met haar cavalier door de zaal.

Intusschen waren de beide detectives ten prooi aan een spanning, zooals zij nog nimmer hadden doorleefd.

Een hunner was zooveen naar buiten geslopen en had inlichtingen ingewonnen bij alle uitgezette wachtposten — niemand had iets van Raffles ontdekt.

Alle balconen waren afgezocht, als ook de dakrand, de goot, de beide reusachtige, vierkante schoorsteenen — er was geen spoor van den Grooten Onbekende ontdekt.

Zou hij het dus inderdaad ondernomen hebben, zich reeds naar de plek te begeven, waar de aanslag moest plaats vinden?

Maar — indien dat waar was, dan moest Raffles zich dus bevinden onder de gasten!

Dan moest een van die deftige, schatrijke adellijke lieden, identiek zijn met den Gentleman-Dief — misschien wel met den heer des huizes in persoon, al leek dit ook onzinnig, daar graaf Gosford een klein, schraal, onaanzienlijk mannetje was, met fletse blauwe oogen.

Dat idee wond hen ten eerste op, en ondanks al hun ervaring en stoutmoedigheid, gevoelden de beide detectives zich alles behalve op hun gemak.

Zij volgden de vrouw des huizes overal met den blik, hun rol als gasten bijna vergetend en zij waren pas weder gerust, toen de oude kolonel, die ondanks zijn jicht, nog vrij goed ter been bleek te zijn, haar met een hoffelijke buiging weder naar haar plaats had geleid en het kostbare juweel nog altijd op haar boezem prijkte.

En intusschen kropen de wijzers van de prachtige pendule langzaam voort.

Het was twaalf minuten voor éenen.

Bijna niemand sprak nog een enkel woord,

Slechts nu en dan een zenuwachtig, schrill,

hysterisch vrouwenlachje en eenige keeren de rollende, grommende lach van kolonel Blissford.

Om vijf minuten voor éénen zette de pianist met onverzwakte verwoedheid een nieuwe fox-trott in, maar slechts zeer weinige gasten dansten.

Onwillekeurig hielden zij elkander in het oog, bleek, zwigend en in de hoogste mate zenuwachtig.

De kolonel beet ongeduldig op zijn knevels, in zichzelf vloekend en brommend, nu en dan een spottende opmerking makend tegen zijn broeder, die zelf bleek en met kleine druppeltjes zweet op het voorhoofd in de buurt van de gastvrouw stond.

Twee minuten voor éénen...

Onwillekeurig hadden de beide detectives de hand reeds naar den zak gebracht waar hun revolver zat en toch was het bijna een onmogelijkheid, dat er nu nog iets zou geschieden.

De woeste foxtrott klonk vreemd in die doodsche stilte.

De pendule wees bijna één uur na middernacht aan...

En op datzelfde oogenblik ging eensklaps het licht uit.

Met een onwillekeurige beweging had de gravin reeds de hand op het medaljon gelegd — maar zij hoorde het kettingkje knappen en het medaljon werd met een vluggen ruk onder haar bevende hand weggetrokken.

— Eén uur, dames en heeren! klonk uit de duisternis een heldere, doordringende stem.

Toen werd een gordijn bliksemsnel ter zijde

geschoven en een zeer kort oogenblik zag men een vage gedaante, die over den rand van het raam verdween.

De dames gilden, de heeren schreeuwden door elkaar en vloekten, men liep elkander tegen het lijf en hoog boven alles uit klonk de schelle stem van den jongen Blissford, die schreeuwde:

— Licht! Licht! Maak dan toch licht voor den duivel!

Men hoorde voetgeschuifel in de richting van de deur en toen riep een mannenstem:

— De schakelaar weigert — de draad is zeker doorgeknipt!

Bijna op hetzelfde oogenblik glom ergens een zwak schijnsel, afkomstig van een elektrische zaklantaarn.

Op het geschreeuw van de detectives kwamen een viertal agenten binnenstormen, eveneens met zaklantaarns gewapend en het was nu licht genoeg, de dingen duidelijk te kunnen onderscheiden.

Midden in het vertrek stonden de twee detectives, Sloan en Greenback, in de eene hand een revolver, in de andere een zaklantaarn, waarvan de lensglazen gebroken waren.

Op een stoel zat of liever lag gravin Gosford, in zwijm.

Het medaljon flitste niet langer op haar borst...

Wit van woede monsterden de detectives de gasten.

Zij vonden hen allen terug, bleek en ontdaan, op twee na.

Kolonel Blissford en zijn dochter Julie waren verdwenen...

Zorg er voor altijd bij de hand
te hebben
Cigaretten J. v. K.

Hoofdstuk VII.

Raffles wint zijn weddenschap.

Het is onmogelijk, den indruk te beschrijven, welke deze ontdekking op de ontstelde gasten maakte.

Want er kon geen oogenblik aan getwijfeld worden — de gewaande kolonel was niemand anders geweest dan John Raffles en zijn zoogenaamde dochter was zijn medeplichtige — een man!

De detectives waren de eersten die zich herstelden en op korten toon gaven zij de noodige bevelen.

Er kwamen bedienden toesnellen, gewapend met kaarsen en andere lichtgevende voorwerpen en men trachtte zoo goed als het ging het vertrek weder te verlichten.

Een der detectives onderzocht de lichtleiding en daarbij bleek het, dat inderdaad de draad was doorgeknipt, zoodat het niet hielp, den schakelaar om te draaien.

De andere was naar het venster gesneld, en had het gordijn terzijde geschoven.

Het eerste wat hij zag was een sterke stalen haak, waaraan een knopen-touw was bevestigd, en die stevig achter de vensterbank was geslagen.

Het leed geen twijfel, of het voorwerp was daar reeds geruimen tijd aanwezig geweest, verborgen door het zware gordijn.

Het touw reikte tot omstreeks twee meter boven den beganen grond, en daar het geschilderd was in de kleur van baksteen, was het volstrekt niet te verwonderen, dat de buiten geposteerde agenten het in de duisternis niet hadden opgemerkt.

De zoon van gravin Gosford was intusschen woedend op Sloan toegetreden en beet hem nu toe:

— Wilt ge mij eens zeggen mijnheer, waarom gij niet aanstonds op de vluchtelingen geschoten hebt?

— Had ik dat soms moeten doen in een duistere kamer? verweerde de detective zich. Had

ik moeten schieten, op gevaar af, anderen te treffen?

— Had dan tenminste dadelijk licht gemaakt! Gij hadt toch beiden een zaklantaarn!

— Die hadden wij, maar een van beiden, Raffles of zijn sluwe handlanger, hebben de lenzen in onze zakken weten te verbrijzelen! Oh, gij kent hem niet!

— En — wilt gij mij eens zeggen wat gij nu denkt te doen? vervolgde Tom Gosford op kouden toon.

— Raffles kan onmogelijk ontsnappen! antwoordde Sloan, verbitterd en ongeduldig. Ook de tuinmuur wordt bewaakt. Als hij er zich op vertoont, moet hij gezien worden — het kan niet anders.

— Welzoo — en als hij de achterdeur van het huis binnengaat en door de voordeur ontsnapt?

— Dat is evenzeer onmogelijk, want in de vestibule staan vier van onze mannen geposteed!

— Wel wel! En denkt gij dat die een man als de kolonel zouden tegenhouden, als hij het huis zou willen verlaten?

— Ik heb streng bevel gegeven, dat zij niemand naar buiten mochten laten gaan, wie het ook was — al zou het uw vader, al zoudt gij het zelf geweest zijn!

— Dan kunnen zij wel op het dak zijn! riep Tom Gosford uit, woedend over de poets, welke de stoutmoedige avonturier een geheel gezelschap, met twee detectives inclus, had gespeeld.

— Nu, als dat zoo is mijnheer, dan is hij zoo goed als gevangen! riep Sloan uit. Hij kan onmogelijk van het dak afkomen, want de zijstraat is wel vijf meter breed!

De jonge man keek den detective even zwijgend aan, haalde toen de schouders op en zeide ironisch;

— Als het geen vijftig meter is dan vrees ik dat Raffles zich door zoo'n peuleschilletje niet zal laten weerhouden!

Op dit oogenblik kwam er een agent haastig

binnenstormen, die even rond keek en toen weer wilde wegvliegen.

— Halt! riep Tom hem toe. Wat wil je hier man?

— Ik zoek den inspecteur, mijnheer! antwoordde de man. Wij hebben iets belangrijks ontdekt.

Bijna op hetzelfde oogenblik trad de inspecteur, een nog jonge man, met botergeel haar en een schrandere gezicht, het vertrek binnen.

Klaarblijkelijk was hij reeds op de hoogte gesteld, ofschoon hij zijn post buitenshuis had gehad.

De agent ging in de houding staan en overhandigde hem een briefje, of liever een stukje papier en de man had in zijn geheele leven zeker nog nooit zulk een succes van een paar woorden gehad, als toen hij lakoniek uitriep:

— Compliment van Raffles, mijnheer!

De inspecteur rukte hem het stukje papier als het ware uit de hand en begon te lezen, maar van alle kanten werd geroepen:

— Hardop voorlezen! Hardop voorlezen!

En nu las de inspecteur met luide stem voor:

Geachte leden der politie!

Ik ben ontsnapt door een kleine geheime deur, welke ik niet lang geleden bij toeval ontdekt heb en die in verbinding staat met het aangrenzende huis, bewoond door graaf Kurry!

Ik ben zoo vrij geweest van deze ontdekking gebruik te maken en heb het huis van onzen waarden graaf met mijn lieve dochter door een zijdeur verlaten.

Ik geloof dat ik de weddenschap eerlijk gewonnen heb en als mijnheer Baxter een fatsoenlijk man is, dan schenkt hij dadelijk 1000 pond aan een onzer instellingen van liefdadigheid!

John Raffles, alias
Kolonel Blissford.

Er heerschte een minutenlang stilzwijgen in het vertrek, nadat de inspecteur had opgehouden met lezen.

Toen begonnen allen driftig door elkander te spreken, totdat de inspecteur aan het lawaai een einde maakte, door met luide stem uit te roepen:

— Stilte! Het helpt niets, of wij hier allen door elkaar schreeuwen!

Onmiddellijk werd het weder doodstil.

De inspecteur wendde zich weder tot den agent met de vraag:

— Waar heb je dat briefje gevonden?

— Het lag in het midden van een gang, mijnheer — maar hoe het daar gekomen is, weet ik volstrekt niet!

— Het zal wel weer een looze streek van Raffles zijn! riep Tom Gosford uit. Ik heb nog nooit van een geheime tusschendeur gehoord! Hij zal u op een dwaalspoor willen brengen!

— Wij zullen wel zien! zeide de inspecteur en hij maakte zich gereed, het vertrek weder te verlaten, toen er uit de vestibule een geweldig rumoer vernomen werd, duidelijk te hooren daar alle deuren op dat oogenblik openstonden.

Het spektakel kwam nader en even later duidden vier krachtige agenten van politie niemand anders dan kolonel Blissford het vertrek binnen, terwijl zij den tegenspartelenden gevangene stevig in zijn kraag en bij zijn armen vasthielden.

— Laat mij los, voor den duivel! brulde de kolonel, terwijl hij vruchteloze pogingen aanwendde, om zich aan den krachtigen greep van de agenten te ontworstelen. Is dit huis dan vol gekken en ben ik in handen van een troep menscheneters gevallen? Is er dan in het heele huis geen enkel levend wezen, dat ze alle vijf nog bij elkaar heeft? Ha, vind ik je daar eindelijk, George? Het werd hoog tijd! Ik moet zeggen, dat de ontvangst mij hier wel wat verast heeft! Zou je niet eens aan deze stomelingen willen zeggen, dat zij mij oogenblikkelijk moeten loslaten, daar ik anders stellig een be-roerte krijg?

Lord Macclesfield trad haastig naderbij.

Zijn gelaat drukte twijfel en onrust uit.

— Nu — hoe is het? brulde de kolonel. Wat sta je daar als een zoutpilaar, man? Heb je niet gehoord, wat ik je gevraagd heb?

Maar nu trad de inspecteur naar voren en zeide koeltjes, zich tot den kolonel wendende:

— Ik zou het nu maar opgeven, Raffles! Het dient tot niets en je verergert er je toestand maar mee!

De kolonel uitte een half dozijn vloeken, die de dames verschrikt achteruit deed stuiven, voor zoover zij zich niet in allerijl naar haar eigen huis hadden begeven en werd zoo vuurrood in

zijn gelaat, dat men hem ieder oogenblik meende te zullen zien stikken.

— Dat zal je bezuren, mijnheer! schreeuwde hij, zich tot den inspecteur richtend. Ik zal je toonen, wat er gebeurt als men een kolonel van Zijne Majesteits Indische troepenmacht beledigt!

Nog altijd vastgehouden door de vier agenten, wendde de kolonel zich weder tot Lord Macclesfield en vervolgde, ziedend van drift:

— Wil je mij nu eens eindelijk verklaren, George, wat die sinistere grap te beteekenen heeft? Het is toch geen Vastenavond? Ik ben toch je broer? Je kent mij toch nog wel, al ben ik hier in geen tien jaren geweest? Je wist toch dat ik morgen vroeg zou aankomen. Ik heb je toch alles geschreven? Geef me 'n antwoord! Je maakt me nog dol! Wat sta je mij aan te kijken als een gek!

Bevend en bleek trad Lord Macclesfield nog wat naderbij.

Toen scheen hem eensklaps iets in te vallen.

Zijn gelaat teekende groote spanning, toen hij op luiden toon vroeg:

— Wil je je jas eens uittrekken, Gerard?

— Mijn jas uittrekken? herhaalde de kolonel op een toon van de uiterste verbazing. Is het hier een turnvereniging? Denk je soms, dat ik hier aan kamergymnastiek ga doen? Wat beteekenen die fratsen?

— Wees zoo goed, te doen wat u gevraagd wordt, mijnheer! beval de inspecteur kortaf.

Hij had blijkbaar reeds begrepen, wat zijne Lordschap wilde.

Goed in het oog gehouden door de vier agenten, trok de vertoornde militair zijn colbert uit, brommend en in zich zelf vloekend, zooals hij het nog nimmer gedaan had.

— Stroop nu de mouw van je linkerarm op! beval Lord Macclesfield. Neen, wij zijn niet krankzinnig — het betreft hier een hoogst ernstige zaak!

Nog altijd mopperend en zeer verbaasd, maakte de kolonel zijn manchet los en stroopte zijn mouw op.

Op den nog krachtig gespierden arm ver-
toonde zich, even boven den elleboog een zeer lang, oud, maar nog duidelijk zichtbaar lidteeken, blijkbaar het gevolg van een sabelhouw.

Lord Macclesfield slaakte een luiden kreet,

waarmede zijn echtgenootte instemde en zeide toen opgewonden:

— Er valt niet meer aan te twijfelen, inspecteur — deze heer is mijn broeder, kolonel Gerard Blissford!

— Ik ben blij, dat je het ontdekt hebt! zeide de kolonel schamper. Mag ik weten, voor wien ik hier eigenlijk ben aangezien. Toch niet voor een dief of inbreker, hoop ik?

— Toch wel, Gerard! antwoordde zijn broeder, terwijl hij hem met kracht de hand drukte. De inspecteur heeft je reeds met zijn naam aangesproken — wij hielden je voor John Raffles, den Gentleman-Inbreker! Hij is hier geweest, onder een uitstekende vermomming en wij allen hebben hem voor jou aangezien!

— Wel, wel, dat is bijster belangwekkend! hernam de kolonel. Maar ik kan niet zeggen, dat de ontvangst mij bijzonder aangenaam heeft aangedaan! Ik kom zoeven van je huis, regelrecht van de boot, die wegens het gunstige getij ruim acht uren voor den verwachten tijd binnenliep, ik vind je daar niet, men zegt mij waar ik je vinden kan en daar ik het voorrecht heb, gravin Gosford goed te kennen, laat ik mij in een huurauto hierheen rijden. En je begroet mij als een gevaarlijk inbreker!

— Neem het ons maar niet kwalijk, Gerard! zeide Lord Macclesfield, terwijl hij opnieuw de hand van zijn broeder greep. Ik zal je alles vertellen

— Terwijl gij dat doet, Mylord, zult ge mij wel veroorlooven, mijn onderzoek voort te zetten, liet nu de inspecteur zich weder hooren, op een toon, die zijn met moeite verborgen woede en ongeduld verried. Gij geeft mij zeker verlof, het geheele huis te doorzoeken, gravin?

— Natuurlijk! antwoordde gravin Gosford, die zoeven uit haar bezwijming ontwaakt was. Ik loof een belooning van vijfhonderd pond Sterling uit, als men er in slaagt, dien booswicht te vatten en mij mijn medaljon terug te bezorgen!

De inspecteur knikte en verliet met zijn mannen het vertrek.

Het onderzoek nam een aanvang.

Geen kast, geen hoek, geen enkel vertrek werd ondoorzocht gelaten.

De politiemannen onderzochten den wijnkelder zoowel als den rommelzolder.

Zij snuffelden in den keuken en zij begaven zich naar den tuin, gewapend met hun zaklantaarns, die een tamelijk helder licht verspreidden.

Zij keken in de bergloods, waar de tuinman zijn gereedschap bewaarde, zij maten de hoogte van den muur en meenden, dat het bijna onmogelijk was, daar zonder de hulp van een korte ladder over te klimmen.

Tenslotte klommen zij naar het dak, om ook dit aan een nauwkeurig onderzoek te onderwerpen.

Zij vonden echter niets.

Niets dan het korte eind knoopentouw, dat uit het raam van de feestzaal bengelde.

Het was reeds bij half drie en alle gasten waren reeds schuw en verlegen vertrokken, nog geheel onder den indruk van de weergalooze stoutmoedigheid van den Grooten Onbekende, toen het onderzoek als geëindigd kon worden beschouwd en de inspecteur zich weder naar het vertrek begaf, waar hij den heer des huizes en zijn gasten had achtergelaten.

Zijn gelaat stond strak, toen hij zeide:

— Hij is ontsnapt, mijne heeren! het dient tot niets, dit feit te verbloemen. Hij moet met behulp van een laddertje, dat hij bij zich droeg en in den tuin verborgen had, over den hoogen muur zijn geklommen, zonder dat mijn mannen het zagen! Ik kan niets anders doen, dan u te beloven, dat wij niets onbeproefd zullen laten, om Raffles terug te vinden!

Maar de heer Phileas Baxter meende het den volgenden morgen te besterven, toen de eerste

post hem een spoedbrief bracht van den volgenden inhoud:

Zeër geachte heer!

Mijnheer de inspecteur schijnt niet te hebben geloofd, dat ik mij uit de voeten heb gemaakt door het huis heen van graaf Kurry, hetwelk met een geheime deur in verbinding staat met het huis van graaf Gosford. Toch is het zoo. Ten bewijze daarvan deel ik u even mede, dat ik in de safe van graaf Kurry — een miserabel slecht meubel, tusschen haakjes — het echte parelsnoer heb gevonden, hetwelk aan Lady Macclesfield had toebehoord. Het spreekt van zelf, dat ik het dadelijk in goede bewaring heb genomen, met benevens eenige duizenden ponden Sterling. In dit verband herinner ik er u aan, dat graaf Kurry gedurende eenige jaren vlak naast het huis van Lady Macclesfield heeft gewoond — het zou wellicht de moeite loonen, er eens een onderzoek naar in te stellen, of zich ook hier geen geheime, door den schranderen graaf zelf aangebrachte verbindingsdeur bevindt, welke hem het stelen al zeer gemakkelijk maakte! Ik geloof, alles wel beschouwd, dat ik, door het medaljon te rooven, onzen graaf juist even ben voor geweest.

Met onveranderlijke hoogachting,

John Raffles.

De volgende aflevering (No. 428) bevat:

DE DRANKSMOKKELAARS.

J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCHER TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

**DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT UITSLUITEND
GEMAAKT ZONDER MONDSTUK**

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885